

Εβδομάς

ΑΘΗΝΑΙ 10 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1930

ΑΡΙΘ. 131

ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ 3 ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 3 ΕΠΙΣΚΕΦΘΗΤΕ ΜΑΣ ΡΕΚΛΑΜΑ ΜΑΣ—ΑΙ ΤΙΜΑΙ ΜΑΣ

Η ΚΟΛΥΝΟΣ καταστρέφει τὰ ἐπικίνδυνα μικρόβια. Διαλύει τὰς ξένας οὐσίας καὶ ὑπολείμματα τῶν τροφῶν δίδουσα εἰς τοὺς ὁδόντας τὴν φυσικὴν τῶν λαμπρότητα καὶ λευκότητα. Δοκιμάσατε τὴν Κόλυνος. Εἶναι ἐξόχως δροσιστικὴ. Ἐν ἑκάστῳ στόματι ἐπὶ ξηρὰς ψήκτρας ἀρκεῖ.

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ
ΚΟΛΥΝΟΣ

Θέλετε νὰ κάμετε οἰκονομίαν;
Νὰ βάψετε μόνη Σας τὰ περυσινὰ Σας φορέματα με γερμανικὸς βαφρὸς μαρκας
ARTI
καὶ θὰ γίνον ἐντελὸς καινούργια. Αἱ βαφαὶ ARTI πωλοῦνται εἰς τὰ Ἐμπορικὰ καὶ φαρμακεία τῆς συνοικίας Σας εἰς 60 μὲδέρνους χρωματισμοὺς.
Γ. Ἀντιπρόσωπος Π. Τσαγκάρης
Ἀθῆναι Λέκκα 21α

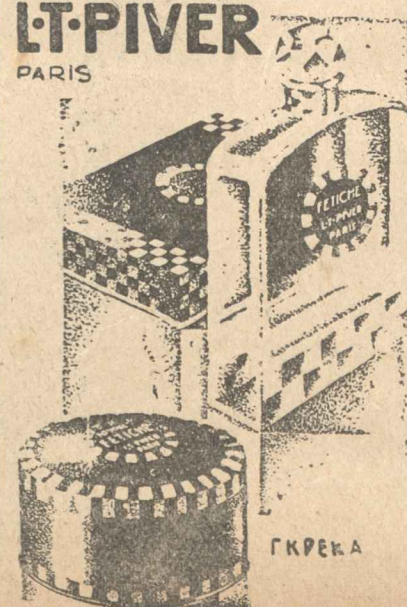
**ΤΟ ΕΛΚΥΣΤΙΚΟΝ
ΧΡΩΜΜΑ
ΤΩΝ ΡΟΔΩΝ**

τὸ ἐπιτυχάνετε μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς Κρέμας, τῆς Πούδρας καὶ τοῦ Σάπωνος

ΣΙΜΟΝ
τὰ ὁποῖα πραγματοποιοῦν τὸν τριπλοῦν πρὸς τοῦτο σκοπὸν. Καθαρίζουν τὸ δερμα, τὸ καθιστοῦν τρυφερόν καὶ τὸ τρέφουν.

**CRÈME
SIMON**

**FETICHE
DE
L.T.RIVER
PARIS**

ΓΚΡΕΚΑ

Ζῶναι Ἐλαστικά - maillots
Κορσέδες Claverie
Ζῶναι ἱατρικὰ διὰ
Κυρίους καὶ Κυρίας
Κάλτσαι ἑλαστικά
Claverie
Προσωπίδες Καλλονῆς
Κηλεπίδεςμοι
ΕΙΔΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΛΥΚΟΥΡΓΟΥ 15α.
Πλησίον Σταθμοῦ Ὀμονοίας
Α. Δ. ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΑΡΜΟΛ
ΚΑΘΑΡΤΙΚΑ ΣΟΚΟΛΑΤΑΚΙΑ
τὸ δραστηριώτερον,
τὸ εὐληπτότερον,
καὶ τὸ εὐδηνότερον
:: Καθαρτικὸν ::
ΠΩΛΕΙΤΑΙ Εἰς ὅλα τὰ ΚΑΛΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΣΑΠΟΥΝΙ - ΚΡΕΜΑ
EDELWEISS CENTRAL
Εἶναι τὸ ἀπαραίτητον διὰ τὴν τουαλέταν των κυριῶν καὶ ἀνδρῶν. Δίδουν ἱεραιότητα τῆς καὶ ἀπαλύνει τὸ δερμα καὶ ἀφίνουν ἐν τῷ ταύτῳ ἄρωμα.
ΓΕΝΙΚΗ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΑΘΗΝΑΙ (ΟΜΟΝΟΙΑ)

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ, Νοταρῶ 17
ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ
ΝΤΟΛΗΣ ΝΙΚΒΑΣ
ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ
Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ

ΕΒΔΟΜΙΑΣ

ΜΕΓΑΛΗ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΤΟΣ Γ'
ΣΥΝΑΡΜΟΜΑΙ ΕΤΗΣΙΑΙ
Ἑσωτερικὸν Δρχ. 125
Ἐξωτ. Δ. Ἀγγλίας 1
Ἑξάμηνοι κατ' ἀναλογίαν.
ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΔΡ. 2 1/2

Ζητεῖται γυναῖκα τριανταετής

Δὲν ὑπάρχουν λοιπὸν εἰς τὴν πρωτεύουσαν γυναῖκες ἀγνοοῦσαι ἡλικίαν κατὰ τι μεῖζονα τῶν τριάντων Μαῖων;

Νὰ μὴ ἐρώτησις πού ὅσο κι' ἂν φαίνεται ἐκ πρώτης ὁψεως ἀστεία καὶ εὐκόλως εἰς ἀπάντησιν, ἐν τούτοις — πιστέψτε με — ὅπως ἦρθαν τὰ πράγματα σήμερον, ἀμφιβόλλω ἂν θὰ μπορούσε κανένας νὰ τῆς δώσῃ τὴν ὀρθὴν ἀπάντησιν πού ἀπαιτεῖται.

Μερικοὶ ἀπὸ σὰς ἀσφαλῶς θὰ γελάσουν καὶ θὰ βιαστοῦν νὰ μοῦ ἀπαριθμήσουν δεκάδες, πολλὰς δεκάδες γνωστῶν τε καὶ ἀγνωστῶν κυριῶν πού ὄχι μόνον τριάντα Μαῖους ἀριθμοῦν ἀλλὰ καὶ διπλασίους. Ἰσως μάλιστα νομίσουν πὺς ἀστετεύονται ἢ ζητῶ νὰ τοὺς κοροιδέσω ἀπευθύνοντάς τοὺς τὴν παραπάνω ἐρώτησιν. Ἄς μὴ βιαστοῦν ὁμῶς οἱ «μερικοὶ» αὗτοί καὶ πρὶν γελάσουν ἂς καταδεχτοῦν νὰ μοῦ λύσουν ὠρισμένους ἀπορίες μου.

Καὶ πρώτη-πρώτη:
Ποῦ εἶνε ἡ κυριεὶς αὐτῆς;
Ποῦ θὰ νομίσουν πὺς ἀστετεύονται καὶ θὰ μοῦ ἀπαντήσουν:

— Μὰ χριστιανὲ μου, δὲν ἔχεις μάτια νὰ δῆς! Τί ρωτᾷς; Κάνε ἕνα μικρὸ περιπατάκον στὴν ὁδὸ Σταδίου, ἔλα σ' ἕνα κινηματογράφον, πῆγαινε σ' ἕνα θέατρο, πᾶρε τὸ τράμ ἢ τὸ λεωφορεῖο καὶ θὰ δῆς ὄχι μιά, μὰ δέκα, ἑκατὸ, χίλιες.

— Καλὰ κι' ἄγρια, θ' ἀπαντήσω στῆς κυριεὶς αὐτῆς, ἂς παραδεχτοῦμε πὺς ἐγὼ δὲν ἔχω μάτια νὰ δῶ, σεῖς ὅμως ἔχετε, εἶσι; καὶ ἐν τούτῳ περιπτώσει πὺς ἐξηγεῖτε σεῖς αὐτὸ πού γράφουν ἢ ἐφημερίδες καὶ τὸ πιστοποιεῖ τὸ δημαρχεῖο, πὺς ἐξηγεῖτε δηλονότι πὺς μέσα σὲ δέκα μέρες πού ἀνοίξαν οἱ ἐκλογικοὶ γυναικεῖοι κατάλογοι παρουσιάσθησαν μόνον ἑπτὰ (ἑπτὰ κι' ὄχι ἑπτὰ χιλιάδες, ἀπλῶς ἑπτὰ) γυναῖκες καὶ ἐνεγράφησαν; Ποῦ εἶνε ἡ δεκάδες κι' ἡ ἑκατοντάδες πού διατείνεσθε ὅτι ὑπάρχουν;

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ παρακαλοῦσα νὰ μὴ ἀπαντήσουν οἱ βιαστικοὶ κύριοι. Ὁμολογῶ πὺς θέμουναι πολὺ περισσότερο νὰ μάθω τὴν ἀπάντησιν πού θὰ μοῦ δίδουν, ἀλλὰ γιὰτὶ νὰ ζητῶ ἀπ' τοὺς κυρίους αὐτοὺς τὸ ἀκατόρθωτον; Γιατὶ κατὰ τέτοιο θὰ τοὺς ζητοῦσα ἂν ἐπέμενα νὰ μοῦ ἀπαντήσουν. Προτιμῶ λοιπὸν νὰ τοὺς ἀπαλλάξω ἀπ' τὴν στενόχωρὴ αὐτὴ θέσιν καὶ νὰ προχωρήσω χωρὶς τὴ βοήθειά τους.

Λοιπὸν, φίλοι μου, δὲν ξέρω τί βλέπετε στοὺς δρόμους, στὸ τράμ, στὰ λεωφορεῖα, στὰ σπῆτια τέλος πάντων, ἐκεῖνο πού ξέρω ἐγὼ καὶ μπορῶ νὰ σὰς τὸ διαβεβαιώσω προσκομίζοντας ἐπὶ τούτου καὶ ἐπίσημα πιστοποιητικὰ εἶνε ἕνα καὶ μόνον: Δὲν ὑπάρχουν γυναῖκες τριακονταετῆς στὴν Ἀθῆνα.

Ὅλες ἡ διατρέχουν τοὺς εἴκοσι Μαῖους ἢ τὸ πολὺ-πολὺ, ἂν δὲν μποροῦν λόγω ἄλλων ἐμποδίων νὰ διατείνωνται κατὰ παρόμοια, πάντως μὲν μὴ μὴ στὸν τριακονταετῆ.

Καλὲ τί λέτε, ξεφώνιζε προσπιζομένη τὴν ἡλικίαν τῆς σ' ἕνα σπῆτι τῆς προάλλες κυρία σεβαστῶν διαστάσεων καὶ πολὺ σεβαστοτέρας ἀκόμη ἡλικίας, πὺς νὰ πᾶν νὰ ἐγγραφῶ; Μόλις μὴ καὶ στὰ τριάντα, τριάντα καὶ πέντε μέρες. . . .

Κι' ἂν μάλιστα πάρῃς καὶ τὸ παλὸ ἡμερολόγιον οὔτε τάχῳ κλείσει ὁκόμα τὰ εἰκοσιεννῆ.

Καὶ οἱ ἀκούοντες, παρ' ὅλο ὅτι εἶχαν μπροστὰ στὰ μάτια τοὺς τὴν τρανότεραν πιστοποιήσιν τῆς ἀνελικρινεῖας τῆς κυρίας — τὴν κόρη τῆς δηλαδὴ, νεαρὰν ἐκκολαπτομένην δεσποινίδα τοῦλάχιστον δεκαεξῆ ἐτῶν — δὲν ἐτόλμουν νὰ τὴν διαψεύσουν. Ἄν ὅμως δὲν ἐτόλμουν ἢ γλώσσας τῶν νὰ προφέρουν τὴν κατήγορον διάψευσιν, τὰ μάτια τοὺς γύρισαν — ἰσως ἐξ ἐνστικτοῦ — πρὸς τὴν νεαρὰν κόρην. Τούτῳ ἰδοῦσα ἡ κυρία καὶ θέλουσα νὰ προλάβῃ συνέχισε ἀμέσως πρὸς ἄρσιν ἔστω καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας.

Καὶ ὅτι ἀκούοντες, παρ' ὅλο ὅτι εἶχαν μπροστὰ στὰ μάτια τοὺς τὴν τρανότεραν πιστοποιήσιν τῆς ἀνελικρινεῖας τῆς κυρίας — τὴν κόρη τῆς δηλαδὴ, νεαρὰν ἐκκολαπτομένην δεσποινίδα τοῦλάχιστον δεκαεξῆ ἐτῶν — δὲν ἐτόλμουν νὰ τὴν διαψεύσουν. Ἄν ὅμως δὲν ἐτόλμουν ἢ γλώσσας τῶν νὰ προφέρουν τὴν κατήγορον διάψευσιν, τὰ μάτια τοὺς γύρισαν — ἰσως ἐξ ἐνστικτοῦ — πρὸς τὴν νεαρὰν κόρην. Τούτῳ ἰδοῦσα ἡ κυρία καὶ θέλουσα νὰ προλάβῃ συνέχισε ἀμέσως πρὸς ἄρσιν ἔστω καὶ τῆς ἐλαχίστης ἀμφιβολίας.

— Μὴν κυττάζετε τὴν κόρη μου.
— Καλὲ τί λέτε, τὴν διακόπτει νεαρὸς δανδὴς προαλειφόμενος προφανῶς γαμπρὸς τῆς καὶ θέλων νὰ ἐκλιπαρήσῃ τὴν εὖνοιαν τῆς σεβαστῆς του πεθερᾶς.

— Τί τί λέω; συνεχίζει αὐτὴ, μὴ δίδουσα προσοχὴν εἰς τὸν νεαρὸν λεοντιδέα, ὅποιος βλέπει τὴν κόρη μου δὲν θὰ πιστεῦε πὺς εἶμαι εἰκοσιεννῆ χρονῶν — νέα ὑποχώρησις εἰς τὴν ἡλικίαν — μὰ ἡ Ρένα μὲν ἔχει κλείσει τὰ δεκατέσσερα καὶ γὰρ ὅταν παντρεύθηκα μὲν εἶχα τὴν ἡλικίαν τῆς. Παλὴν χρόνια τότε. Μὰς παντρεύανε μὲ κοντὲς κάλτσες. Ἐ! κυρία Εὐανθία μου;

Καὶ ἡ κυρία Εὐανθία σπεύδει — ξέχασα νὰ σὰς πῶ πὺς καὶ αὐτὴ μὲν ἔχει πατήσῃ τὰ τριάντα — νὰ πιστοποιήσῃ τὰ λεχθέντα.

Κι' ἡ συζήτης ἐξακολουθεῖ καὶ ὡς συμπέρασμα ἀπευθύνεται ἄρα καὶ κατὰραν ἐναντίον τοῦ ἐκπονήσαντος τὸν νόμον νομοθέτου. Ἀποκαλεῖται μισογυνίας, χαρακτηρίζεται ὅτι ἐπὶ τούτῳ ἐβαλε τὸν δρὸν αὐτὸν γιὰ νὰ μὴν υποχωρήσῃ στῆς ἀπαιτήσεις τοῦ γυναικεῖου κόσμου. Πὺς εἶνε ὅβρις ἕνας τέτοιος περιορισμὸς, πὺς, πὺς.

Μιά μάλιστα κυρία πού τῆς εἶνε τῆς δύστηνης δόλοτελα ἀδύνατον νὰ περιβληθῇ τὸν τριακονταετῆ μαδῶν, λόγω δύο ὑπανδρευμένων ἢ ὅχι θυγατρῶν τῆς, ἀπαγγέλλει στομφωδῶς τὴν ἀποχὴν τῆς, προτείνουσα ὡς ἀφορμὴν τὴν ἐναντίον τοῦ νομοθέτου ἀγανάκτησιν τῆς, ἐνῶ ἂν πιστέψουμε τῆς κακὰς γλώσσας — ἢ ἀφορμὴ εἶνε πὺς δὲν θάθελε νὰ γίνῃ γνωστὴ εἰς εὐρύτερους κύκλους ἡ ἡλικία τῆς.

Ὡστε μὴ μπόρεσαμε νὰ βροῦμε κι' αὐτὴ δὲν θέλησε νὰ ἐγγραφῇ στοὺς καταλόγους.

Καὶ τώρα τίθετα τὸ ἐρώτημα, ὅπως θάθελε ρήτωρ βουλευτικὸ ἀμβωνος.

— Ποιὰς γυναῖκες θὰ ψηφίσουν κατὰ τὰς προσεχέας ἐκλογάς; Φαντασθῆτε σεῖς νὰ προσέλθουν ἀπὸ ὅλην τὴν Ἀθῆνα μόνον αἱ μέχρι σήμερον — γιὰτὶ κατὰ τὰ φαινόμενα αὐτὸ θὰ σταματήσουμε — ἐπὶ τὰ ἐγγραφεῖσαι, στῆς ὁποῖας, ἂν ἐρωτᾶτε τὴν γνώμην μου, θάπρεπε νὰ ἀπονεύμω τὸν τίτλον τῆς «ἡρώδους»!

Τὸ βέβαιον εἶνε πὺς ὁ κ. Δήμαρχος στῆς παραμονὲς τῶν προσεχῶν ἐκλογῶν, κρατώντας ἀπ' τὸ χεῖρ ἕνα φανερὸν — ὅπως λέει παλὸν τραγουδάκι — θὰ μεταμορφώθῃ σὲ νεώτερον. Διογένην κι' ὅπως αὐτὸς «ζητοῦσε ἐν Ἀθῆναις ἀνθρώπων» ὁ κ. Δήμαρχος θὰ «ζητῇ γυναῖκα τριακονταετῆ».

Ἀχ! αὐτὸς ὁ καταραμένος νομοθέτης! Δὲν ἔφερε νὰ τῆς κἀν ὅλες εἰκοσι χρονῶν! Τότε νάβλεπες πανηγύρι. Ὅχι ἕνα, μὰ δέκα, ἑκατὸ δημάρχους θὰ μπορούσαν νὰ βγάλουν ἢ θηλεκὸι ψηφοφόροι!

Ἀπὸ τί παίζουμε!

Καὶ τὸ παίζουμε!

ΜΙΑ ΤΡΟΜΑΚΤΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ

Δραματίζουμεν τής δραματικώτερας ἀφηγήσεως τῶν γάλλων πλημμυροπαθῶν ἀπὸ διάφορα ἀποσπάσματα τοῦ παρισίου τύπου.

Εἶνε ἡ εἰκόνα τοῦ πολέμου καὶ ὅπως οἱ βόραιοι πληθυσμοὶ τῇ στιγμῇ τῆς εἰσβολῆς, οἱ πλημμυροπαθεῖς πληθυσμοὶ φεύγουν, ἀποκομίζοντας ὅτι μπόρεσαν νὰ σώσουν ἀπ' τὴν καταστροφὴν: μερικά κουρέλια. Ἐδῶ μὴ γρηὶ χωρὶς, ξεστρελλωμένη μέσα στὴ γενικὴ ἀναστάτωση, ἀπαξεῖ ὅτι τῆς ἔπεσε στὸ χέρι, ἕνα κοφίνι μὲ μαρούλια καὶ προχωρεῖ ἀσυνείδητα, μπροστὰ...

Στὸ Μοντωμπάν... Μία γκρίζα ὁμίχλη. Μία ἐφιαλτικὴ ἀτμόσφαιρα, ξεχωρίζουν ἀκί- ἐς, οἱ τοῖχοι εἶνε ἐτοιμόρροποι. Καὶ νὰ ἡ καταστροφὴ. Ἐνα σπῆτι γκρεμίστηκε στὴ συνοικίᾳ τοῦ Βιλμουρντόν. Ἀκούγεται πρῶτα ἕνας ὑπόχωρος κρότος, ἕνας βαθὺς στεναγμὸς τῶν δοκῶν καὶ ἐπακολουθεῖ τὸ γκρέμι- σμα. Ὑστερα, μακρύτερα ἄλλες ἀγωνιώδεις κραυγές, ἄλλο σπῆτι σωριάζεται: μέσα σὲ 10 λεπτά ἔχουν γκρεμιστῇ τέσσερα σπῆτια.

Ἡ πόλις φαίνεται ὅταν νὰ βρισκεται σὲ κα- τάστασι πολιορκίας. Ὅλοι οἱ ἄνδρες βρίσκον- ται ἐκεῖ ἄγριοι, ἀναμυλησμένοι στὸ κατῶφλι τῶν σπιτιῶν, ἡ γυναῖκες κλαῖνε, τὰ παιδιά, ἀνήσυχτα, τείνουν ἱκετευτικὰ τὰ χέρια καὶ προσυλάσσονται στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας. Τὸ πλήθος περικυβέλλεται ἀπὸ ἀγωνία. Ἐπὶ τῆς πό- ρας οἱ γρεμιστοὶ ἀπολεσθέντες δὲν εἶνε οἱ νε- κροὶ τῆς αὔριου. Πόσοι νὰ εἶνε ἄραγε; Ἐκατό, περισσότεροι, δὲν ξέρε κανεὶς. Δὲν μπόρεσαν ἀκόμη νὰ κανοῦν ἀπογραφὴ τῶν πτωμάτων. Πρὸ ὀλίγων ὥρων ξεφύγαν κραυγές ἀπ' τοὺς καταστραμμένους αὐτοὺς δρόμους. Τώρα ἡ ἀ- πελητήρη σιωπὴ βαρύνει ἐπάνω στὴ σιωπηλὴ ἀγωνία.

Τὸ προάστειο Σαπιακοῦ μοιάζει μὲ βομβαρ- δισμένο χωριό. Κρεβάτια κρέμονται στὸ κε- νόν. Κουρέλια εἶνε σπαρμένα στὰ πεζοδρόμια καὶ ἕνα σκυλλὶ οὐρλιάζει ἀνήσυχτα.

Στὸ Ρενιές, κοντὰ στὸ Μοντωμπάν, μόνο τὸ καμπαναριὸ φαίνεται. Οἱ κάτοικοι εἶχαν πολλὰ ἐμπιστοσύνη στὰ σπῆτια τους. Θέλησαν νὰ μείνουν, ἐλπίζοντας πὺς θὰ βοῦν ἱκανὸ καταρρύγιον ἐναντίον τοῦ εἰσβάλλοντος κύμα- τος. Καὶ τὰ σπῆτια τοὺς πλάκωσαν.

Σ' ἕνα σπῆτι κοντὰ στὴ γέφυρα, ὁ λόχος τῶν πυροσβεστικῶν προσπάθησε νὰ σώσῃ τὴ ζωὴ τῶν ἐνοίκων: ἕνός δυστυχισμένου ἀν- δρόγυνου, ποὺ ἐπέμεναν ν' ἀνοῦνται κάθε βόθρεα καὶ νὰ θέλουν νὰ μείνουν στὸ σπῆτι τους. Σὲ μερικές στιγμές, οἱ τοῖχοι σωρι- ᾶστηκαν, ἡ στέγη γκρεμίστηκε, ἀκούστηκαν ἀπεγνωσμένες κραυγές μέσα στὴ νύχτα καὶ κατόπιν... ἡ σιωπὴ.

Τὰ τέσσερα πέμπτα τῶν σπιτιῶν ἔχουν κα- ταστροφῇ. Τὰ ἄλλα κτίρια εἶνε ἐτοιμόρροπα. Ἡ συμφορὰ ἐνέσκηψε μὲ ἀπίστευτὴ ταχύτη- τα. Τὸ νερὸ μέσα σὲ μερικά λεπτά περικύ- κλωσε τῆς κατοικίας τους καὶ οἱ ἐνοικοὶ δὲν μπόρεσαν νὰ σωθῶν.

Κατὰ τὴ νύχτα τῆς Κυριακῆς πρὸς τὴν Δευτέραν, συνέβησαν τρομακτικαὶ καταστρο- φαὶ στὸ Τάρν.

Στὴ Λὰ Ρεόλ, ἐστάλησαν τρεῖς ναυαγιοσω- στικά ἀπὸ τὸ Μαρσέι, γιὰ νὰ βοηθήσουν στὴ διάσωσι. Ἀπὸ παντοῦ, στὴν πεδιάδα, ἀ- κοῦγονται κραυγές ποὺ ζητοῦν βοήθεια. Τη- λεφώνησαν ἀπὸ τὴ Λαμὸτ πὺς φωνάζουν ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ ποταμοῦ. Ἐνα ναυαγιοσωστικὸ διεκδικεῖται ἀμέσως πρὸς τὴν ὑποδείχθεισαν διεύθυνσιν. Κατὰ θαυματουργὸν συμπτῶσις φαίνεται ἕνας καπνός, γιὰτὶ ἐπείσσε φωτιὰ μὴ σταποθῇ, ἀπὸ ἡλεκτρικὴ ἐνῶσι. Ὁ πιλότος τοῦ ναυαγιοσωστικοῦ διακρίνει ἕνα ἀνθρώπο ποὺ κουνεῖ ἕνα μαντήλι. Εἶνε θρονιασμένος

στὰ κλαδιά ἑνὸς δέντρου. Μὲ μεγάλες δυσχο- λίες τὸ ναυαγιοσωστικὸ πλησιάζει καὶ τότε ἀν- τιλαμβάνεται πὺς δὲν εἶνε ἕνας ἀλλὰ πέντε ἄτομα, γαντζωμένα στὰ κλαδιά τοῦ δέντρου, ποὺ ζητοῦν βοήθεια.

Στὸ Μπεζιέ τὸ ἴδιο θέαμα φρίκης. Ἀκου- ρισμένοι στὴν ταμινέα ἑνὸς σπιτιοῦ, ἕνας κωφάλαλος οὐρλιάζει ἀδιὰκοπα.

Στὸ Μωισσάκ, νύχτα ἀγωνίας καὶ πανικοῦ. Οἱ κάτοικοι εἶχαν κοιμηθῇ μ' ἐμπιστοσύνη. Ἐνα τρεῖςκοίλο, γκρεμιστῇ στὴν πλατεῖα τῆς Ἀγορᾶς, μόλις εἶχε τελειώσει τὴν παρά- στασί του. Στῆς δωδεκάμηνη κυκλοφορήσε μὴ διάδοσις ποὺ δὲν ἀργήσε νὰ ἐπαληθεύσῃ. Ἐ- νας ἀκατάσχετος χεῖμαρρος ἐπετίθετο ἐναν- τὶ

Καμνὰ φωτογραφία μπουρὲ νὰ ἐκφρά- ζει τὴν φωνὴν τῆς πόλεως: Σαῖν Μαρ- τὲν καὶ Σαῖντ Μπλάν.

τίον δύο συνοικίῶν τῆς πόλεως: Σαῖν Μαρ- τὲν καὶ Σαῖντ Μπλάν.

Μέσ' στὴ σκοτεινὴ νύχτα, τὸ πλήθος ὁρᾷ νὰ πληροφωρηθῇ, συγχροῦμένο μὲ τοὺς δυσ- τυχεῖς φυγάδες, ποὺ κουβαλοῦν ἕνα πρὸς ἕνα ὑπὸ γὰρ τους. Ἄλλοι δὲν μπόρεσαν νὰ σω- θῶν καὶ ἡ φωνὴς ὑψώνονται ἱκετίδες, ζητών- τας βοήθεια.

Ποῖα βοήθεια ὅμως νὰ εἶνε ἀποτελεσμα- τικὴ; Ἄλλο δὲν διαθέτουν ἀπὸ τὴν ἀσθενή λα- ψὶ τῶν κερτῶν καὶ τῶν λύχνων.

Ἐνας ἄνδρας κινεῖ ἕνα φῶς στὸ παράθυ- ρο τοῦ δωματίου του, οἱ σωτήρες σπεύδουν, νὰ τὸν φθάσουν, ὅταν ξαφνικὰ ἕνα ἀπείσι- ο τρεῖςκοίλο μαρτυρεῖ ὅτι τὸ πᾶν τετέλεται.

Ὅτε ἡ φαντασία δὲ θὰ μπορούσε νὰ δώσῃ ἰδέα τοῦ μεγέθους τῆς καταστροφῆς ποὺ ἐνέ- σκηψε σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ.

Ἐκεῖ μὴ οἰκογένεια ἔφυγε χωρὶς χερσὶνα, γιὰτὶ χαρτί, καὶ μένει σὲ ἀπόλυτὴ ἐνδεια. Ἐδῶ ἕνας καθηγητὴς, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τὰ νερὰ ἐκλείψαν τὸν ἠθναυρὸ ποὺ τοῦ στοιχίσε εἰκοσι ἡρόνιο κόπο: τὴ βιβλὸν ὅλην του ποὺ κατα- στροφῇ μὲ τὸ γκρέμισμα τοῦ σπιτιοῦ του, ἀ- πελπίστηκε.

Ὁ κλητὴρας τῆς πόλεως, ἀνίκανος νὰ συγ- κρατήσῃ τὴν κόρη του ἀπ' τὴν ὁρμὴ τοῦ κα- ταστροφικοῦ κύματος, τὴν ἀφίνει νὰ πνιγῇ. Τὴν ἴδια στιγμὴν, μὴ δοκὸς πέφτει στὸ κε- φάλι τοῦ καὶ σκοτώνεται. Ἡ δευτέρη κόρη τοῦ τρελλοῦ γίνεται.

Ἐπάνω ἀπ' τὸ λόφο ποὺ δεσπόζει τοῦ στα- θμοῦ, τὸ Μωισσάκ φαίνεται ὅταν μὴ ἐρημνὴ θάλασσα ποὺ εἶνε σπαρμένη μὲ μερικά νησά- κια — τὰ σπῆτια. Ἐδῶ καὶ κεῖ προβάλλουν στέγες, ὅπου οἱ ἄνθρωποι ζητοῦν βοήθεια, φω- νάζουν, φωνάζουν...

Στὸ Μουλί, ἡ ἴδιος δραματικὴς καὶ τραγι- κὴς σκηνὴς. Μία γυναῖκα ποὺ βγήκε σὴν καὶ ἀβλαβὴς ἀπ' τὸ γκρεμισμὸν σπῆτι τῆς, μπό- ρεσε νὰ φθάσῃ ἀνάμεσα στὰ κύματα, κρατών- τας τὸ παιδί τῆς ἐπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι τῆς,

στὴ στέγη ἑνὸς γειτονικοῦ σπιτιοῦ, ποὺ μίστηκε καὶ αὐτὸ. Χωρὶς νὰ χεῖρ τὸ μπόρεσε νὰ πᾶ ὡς τὸ τρίτο σπῆτι, ποὺ μίστηκε ὁμοῦ. Οἱ σωτήρες μπόρεσαν γλυτώσων, μὲ τὴν ἐκτακτὴ ἐπίθεσιν ἀπὸ βέβαιο θάνατο.

Τὰ νερὰ παρέσυραν παιδιά, βρέθη- κωναν τὰ χέρια τους ζητώντας βοή- θειαν, μὴ γρηὶ μὲ ἄγριο βλέμμα: εἶνε ἡ σπῆτι τῆς μὲ τὸν ἄντρα τῆς, κινεῖται, ρί- σισε πίσω γιὰ νὰ πᾶρῃ ἕνα κοφίνι γκρεμίστηκε τὴν ἴδια στιγμὴν, πᾶσαν τὸν κάτω ἀπὸ τὰ εἶρεια. Νὰ εἶ δὲ καὶ τὴν μὴ οἰκογένειαν ἀπὸ τὴν ἴδια ἀπὸ τὴν ναυαλὺπτου στὰ εἶρεια. Κι' ἡ μὴ πενὴς περὶονοῖς ποὺ μάζευαν ἱκετί- ρα οἱ χωρικοὶ, μὲ χίλιες στιγμὴς

Καμνὰ φωτογραφία μπουρὲ νὰ ἐκφρά- ζει τὴν φωνὴν τῆς πόλεως: Σαῖν Μαρ- τὲν καὶ Σαῖντ Μπλάν.

σάνα; Μικρές, ἀσήμαντες περιουσί- ες, ποῖον ὅμως τὸ σύνολο ἀνέρχεται σὲ πο- σὶν ἑκατομμυρίων.

Μία εἰδήσις ἀνταρχει ὅλους: ἡ ἀπὸ ἑνὸς προσεχέος ξεχειλισμένου τοῦ Ἰν- ἑνός κάμπος μέρους ποὺ ἡ βροχὴ καὶ νι, πέφτουν ἀδιάκοπα στὰ κάτω πό- ρας, ἀνταρχει τὸν πᾶντο.

Στὸ Μοντωμπάν, ἱκανοὶ τρελλοὶ, πλαγιάζουν στὰ γάνδια. Στὴν πεδιάδα τῆς πόλεως, τὸ νερὸ κουβαλᾷ, μὲ συνεχεῖς εἰδους προερχόμενα ἀπὸ τῆς πλημμύ- ρας, καὶ πτωμάτια ζῶν.

Ἀναριθμητὲς οἰκογένειες εἶνε τὸν κα- ταστροφῇ ἕνας πληθυσμὸς, ἀπερρι- στήναι ὅλην τὴν πόλιν καὶ ἕνα πρὸς ἕνα, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τὰ νερὰ πρὸς ἕνα ὁ ἀπολογισμὸς τῆς κατα- στροφῆς μὲ τὸν ἀπολογισμὸν τῆς συμφο- ρῆς ποὺ προκάλεσε μὴ συμφορὰ γιὰ τὸν πόλεμο — γιὰτὶ δὲν μπορεῖ ν' ἀπο- σπᾶται ἀπὸ τὸν πόλεμο.

Παρ' ὅλα ὅσα μπόρεσαν ν' ἀντιμετω- πίσουν αὐτοὶ καὶ αὐτοὶ, εἶνε δύσκολο νὰ ἐρ- τίσῃ κανεὶς μὴν ἀκριβὴ ἰδέα τῆς κατα- στροφῆς καὶ ἀναπάντεχης καταστροφῆς. Ἐνὰ καὶ τὰ καταστρεπτικὰ κατορθώματα τῶν πτω- κικῶν ξεχειλισμάτων. Δὲν μπόρεσαν τίποτα τῆς καταστροφῆς ποὺ χάνουν τὰς τᾶςχετοι χεῖμαρροι στῆς εὐρύας

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ

Henri Lavedan

ΠΡΟΣΩΠΑ :

Ἰάκωβος, 26 χρονῶν.

Φραγκίσκα, ἀδελφὴ του, 17 χρονῶν. [Στὸ σπῆτι τοῦ Ἰακώβου].

Ἰάκωβος.—Ἐμένα ἦρθε νὰ δῆς; Φραγκίσκα.—Ναί, ἀδελφοῦλη μου.

Ἰάκωβος.—Καὶ τὴ γυναῖκα μου, δέ- ξαι...

Φραγκίσκα.—Ὅχι... ἀφοῦ δὲν εἶνε ἔδω...

Ἰάκωβος.—Καὶ ποῦ τὸ ἔξερεις σὺ πὺς εἶνε ἔδω;

Φραγκίσκα.—Ἀφοῦ τώρα μόλις τὴν ἀφῆρα στὸ σπῆτι.

Ἰάκωβος.—Ἀ! Ὡστε πῆγε στοῦ μπα- κα;

Φραγκίσκα.—Ναί... Τὴν ἀφῆρα ἐκεῖ. Φαντάζου, μάλιστα, πὺς ἐκεῖ θὰ βρισκεται ἔδω...

Ἰάκωβος (μὲ στενοχώ- ρια).—Ἀ! Καί... καὶ σοὺ τίλε;

Φραγκίσκα.—Μοῦ τὰ- πα καὶ ἐξαίρε.

Ἰάκωβος.—Ὡστε τὰ ἔξερεις δὲ.

Φραγκίσκα.—Ἐ, λοι- πὸν ναί. Γι' αὐτὸ ἀκριβὸς ἦρθε. Καὶ θάβει νὰ κουβεν- τισομε λίγο μαζί...

Ἰάκωβος.—Σ' ἀκούω.

Φραγκίσκα.—Εἶνε ἀ- κρίβεια ὅτι χωρίζετε;

Ἰάκωβος.—Ἀληθέστα- τον! Βαρύνει καί!

Φραγκίσκα.—Αὐτὰ ὅ- λα εἶνε μὴ κομωδία...

Ἰάκωβος.—Καθόλου! Εἶ- να ἕνα δράμα! Ἀπὸ τὰ τρα- γικότερα μάλιστα...

Φραγκίσκα.—Ὑστερ' ἀπὸ δύο χρόνια συζυγικῆς ζωῆς!

Ἰάκωβος.—Ναί, δύο χρόνια: δύο χρόνια ὅμως ποὺ πᾶντοῦνται, σὲ δεκαῖναι...

Φραγκίσκα.—Παρανομεῖται ἐναντίον σου, καὶ ποὺ μάλιστα. Ἐάν δὲς μὴτε εἶνε αἰτία...

Ἰάκωβος.—Τί σοὺ εἶπε;

Φραγκίσκα.—Ὅλα.

Ἰάκωβος.—Ἡ Μάρθα εἶνε τρελλή.

Φραγκίσκα.—Ἀπὸ τὴ λῆψή της.

Ἰάκωβος.—Ὅχι. Εἶνε τρελλὴ ἀπὸ... τρελλὰ, ἀπὸ ἡλῆια... Γκρινιάζει γιὰ τὰ πᾶντα πράγματα. Μὲ ὑποπτεύεται μὲ τὸ παραμυθό...

Φραγκίσκα.—Σοὺ τᾶςκαωε ἕνα γράμ- μα. Τὸ ἀνομύεις αὐτὸ ἀπαρμυρό;

Ἰάκωβος.—Πῶς! Ἐτόλμησε νὰ σοὺ ἀγγιγῇ τὴν ἱστορία τοῦ γράμματός;

Φραγκίσκα.—Ναί. Γιατὶ αὐτὸ σ' ἐκ- πλῆττει;

Ἰάκωβος.—Γιατὶ δὲν εἶνε πρέπον ν' ἀνακαταστήσῃ ἐνὸς ποὺ εἶμαι ἀνίστατον, ποὺ δὲν ἔξερεις γὰρ ἀπὸ τὴ ζωὴ, σ' ὅλα αὐτὰ τὰ ἱ- κνότερα ἑνὸς ἀνδρὸς...

Φραγκίσκα.—Ἄν θαρρεῖς ὅτι μὴθαβε τίποτα καὶνοῖον, ἡ δὲ μὴ χάλασε καθε- ἑλῶντος γιὰ τὸν γάμο μὲ τὴν ἱστορία αὐτῇ τοῦ γράμματος, ἀπατάσαι. Ἡ ἀλλοιῶνός μου, τίλε, πέταξε! Εἶνε καὶ πρὸς μάλιστα ἀπὸ τότε...

Ἰάκωβος.—Ὅπωςδήποτε, δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ τὸ φωνάζεις ἔτσι, σὲ κεραμίδα...

Φραγκίσκα.—Ἡ Μάρθα εἶχε ἄδικο ποὺ τὰ πῆρε τὰ πράγματα τόσο τραγικά. Ἄν ἦταν σὲ τὴν δέση της, θὰ γελούσαι. Τί τὰ θέ- λεις, ὅμως...

Ἰάκωβος.—Ἐχε καὶ αὐτὴ μὴ δικαιολο- γία... Βρίσκει ἕνα γυναικεῖο γράμμα, ἕνα γράμμα ἐρωτικὸ, ἀπερριπτόμενο σὲ σένα...

Ἰάκωβος.—Καὶ ποῦ τὸ ἦρθε, σὲ παρα- κάλει;

Φραγκίσκα.—Σ' ἕνα συρτάρι.

Ἰάκωβος.—Καὶ σὲ ποῖο συρτάρι; Στὸ συρτάρι τοῦ γραφείου μου, τὸ ὁποῖον εἶχα ξε- χάσει νὰ κλειδώσω. Ψαχουλεύει τώρα μέσα στὰ χαρτὰ μου. Αὐτὸ, δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀνε- χθῶ...

Φραγκίσκα.—Ἐφαχνε...

Ἰάκωβος.—Τί; Τί ἔφαχνε; Νὰ μὲ τσα- κώσῃ; Γιατὶ δὲ βλέπω τί ἄλλο...

Φραγκίσκα.—Ἰσως καὶ αὐτὸ. Ποιὸς φταίει ὅμως; Ἐσὺ.

Ἰάκωβος.—Καθόλου. Αὐτὸ τὸ γράμμα... αὐτὸ τὸ γράμμα... ἀφοῦ πρέπει νὰ σοὺ ἐξη- γήσω... σὲ σένα, τὴν ἀδελφὴ μου...

Φραγκίσκα.—Ἦ! Μπορεῖς νὰ μὴλῃς ἐλευθέρω.

Ἰάκωβος.—Ἐ, λοιπόν, τὸ γράμμα αὐτὸ δὲν εἶνε τοιῶν... Εἶνε ἀπὸ ἄλλοτε... Κα- τάλαδες...

Φραγκίσκα.—Ἀπὸ καμμιὰ παλιὰ σοῦ;

Ἰάκωβος.—Ἀκριβῶς! Τὸ εἶχα φυλά-

Μὲ δροπιεῖται μὲ τὸ παραμυθό...

Ξε... ἔτσι... γι' ἀνάμνηση...

Φραγκίσκα.—Μαζὶ μὲ τὴ φωτογραφία της. Ἡ Μάρθα μοῦ εἶπε πὺς μέσα στὸ γράμ- μα ὑπῆρχε καὶ μὴ φωτογραφία...

Ἰάκωβος.—Ἀ! Στὸ εἶπε καὶ αὐτὸ;

Φραγκίσκα.—Φαίνεται μάλιστα πὺς εἶ- να μὴ πολλὴ διορατικὴ καὶ...

Ἰάκωβος.—Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια. Κατὰ- βάινεις λοιπὸν τί ἔγινε. Ὅταν γύρισα, εἶδα τὴν Μάρθα μὲ κατὰ νοῦτα τῶσόν! Κατὰκα- πὺς καί ἔτρεχε. Ἀρχισα νὰ τὴ ρωτᾶω, αὐτὴ ἔξασε. Τότε καὶ γὼ, μὲ τὸ δικό μου, θυμω- σα...

Ἰάκωβος.—Ἀνταλλάξαμε ἑκατέρωθεν ἐκφράσεις...

Φραγκίσκα.—Βαρύνεται.

Ἰάκωβος.—Ἐ, ναί... Κι' ἔτσι ἀπὸ λόγῳ σὲ λόγο...

Φραγκίσκα.—Καταλήξατε στὴν ἀπόφα- σὴ νὰ χωρίσετε.

Ἰάκωβος.—Ἀκριβῶς. Σοὺ ὁμολογῶ πὺς ἡ σκηνὴ αὐτὴς ἐπαναλαμβάνονταν ποὺ συ- χνά. Κουρδίστηκε καί...

Φραγκίσκα.—Αὐτὸ ἀκριβὸς μοῦ εἶπε καὶ αὐτὴ μὴ πὺς μὴ μὴς ὡς. Ἐγὼ ἐν τού- τος δὲ βρίσκω πὺς εἶνε τόσο σοβαρὰ ὅτι αὐτὰ...

Ἰάκωβος.—Μὰ τί ἔλεες, λοιπόν;

Φραγκίσκα.—Ἡ Μάρθα ἦταν κοιτῇ ποὺ πῆγε νὰ ψαχουλεύῃ τὰ χαρτὰ σου ὅταν ἔλειπες. Ἐσὺ ὅμως εἶσαι ἡλίθιος—ἀν αὐτὰ ποὺ διατείνεσαι εἶναι ἀληθινὰ—νὰ φυλάς τὰ γράμματα καὶ τῆς φωτογραφίας τὸν παλῶν σου φιλενάδον ἀφοῦ παντρεύτηκες...

Ἰάκωβος.—Ἐτὼν παλῶν μου φιλενά- δων! Ἄν σ' ἀκούγε κανεὶς θὰ φανταζόταν πὺς θὰκα τριάντα χιλιάδες τοῦλάστουν! Κι' ὅλα αὐτὰ ἡ φασαρία, γιὰ ἕνα δυστυχισμένο κορίτσι τοῦ ὁποῖου ἐκράτησα ἕνα γράμμα πέν-

τε γραμμῶν! Φραγκίσκα.—Τολμᾷς νὰ ὁραστής ὅτι δὲν ἀγάπησε παρὰ μὴ μόνο γυναῖκα πρὶν ἀπὸ τὴν γυναῖκα σου; Τολμᾷς;

Ἰάκωβος.—Ὅχι.

Φραγκίσκα.—Δόξα τῷ Θεῷ. Δὲν εἶσαι τόσο ψευθὴς ὅσο φανταζόμουν. Κι' ἐξ ἄλλου, σὲ μένα, ξέρεις, ἡ ψευτιά σου δὲν θὰ εἶχαν πέραση...

Ἰάκωβος.—Δὲν νομίζεις ὅτι ἀρχίσαι μὴ περιεργὴ συζήτησιν;

Φραγκίσκα.—Γιὰ στάσου, σὲ παρακα- λῶ. Μοῦ παρακάνεις τὸν αὐστηρὸ ἀπὸ τότε ποὺ παντρεύτηκες. Γιὰ θυμῶσαι λίγο, λέω γὼ, τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦσουν νέος... Φοιτητὴς...

Τοὺς φακέλλους μὲ τῆς κόκκινες βούλες, τὰ γάντια, τὰ μαντήλια, ποὺ μὴδινες νὰ τὰ φυ- λάξω στὸ ντουλάπι μου, μέσα στὰ νυχτικὰ μου, γὰ νὰ μὴ τὰ τσακώσουν ὁ μπαμπὰς καὶ ἡ μαμά...

Ἰάκωβος.—Πῶς!

J. Rosny

Η ΛΗΣΤΑΡΧΙΝΑ

—Θα σ'ε υπερασπισθώ όσο μπορώ καλλίτερα, τής είπα εγώ με την ψυχή γεμάτη συγκίνηση.

Πολύ καλά, άρχιστε...

Ο «δικαστής» άρχισε πρώτος:

—Έκανες δώδεκα χρόνια, ως σήμερα, τής είπα μ' αβρότητα.

—Δεν είμαι ένοχος ως τόσο... Ο πρώτος άνθρωπος που έσκότωσα ήταν ένας κοινός κλέπτης... Έγώ και ο άντρας μου είχαμε σκοτώσει ένα ζώο. Εκείνος θέλησε να μ'αυ τὸ πάρη και καθώς έζερετε είχε δολοφονήσει τον άντρα μου. Είχα λοιπόν τὸ δικαίωμα να τον εκδικηθώ. Όσο για τους άλλους έσπευσε να υπερασπισθώ...

Σ'είκεινο τὸ πρωτόγονο δικαστήριο βρήκαν πως ήταν περιττή κάθε έρευνα και κάθε άμυνα.

—Αυτά είνε όλα όσα έχεις να μ'αυ πῆς; ρώτησε ὁ δικαστής.

—Δεν έχω τίποτε άλλο να πῶ.

—Τότε θαρῶ πως μπορεί να μιλήσει ὁ δικηγόρος σου.

Όταν άρχισα να μιλῶ με τρεμουλιαστή φωνή και εγώ δὲν ήξερα καλὰ καλὰ τί αίσθανόμουν, τί ήθελα να πῶ. Μά έπειτα μὴ παράξενη ὁμολή φούντωσε μέσα μου, πὸν ὁλοένα μεγάλωνε και τὰ λόγια κυλούσαν ακράτητα σαν χείμαρρος. Νόμιζα πως ὄνειρευόμην.

Σαν τέλειωσα, ἡ κατηγορουμένη είχε τὰ μάτια δουρκωμένα, και μερικοί ἀπὸ τους «ένόρκους» ήσαν πολὺ συγκινημένοι. Ὡς τόσο ἡ απόφασι ήταν παμφηφει καταδικαστική...

Καταδικάζεσαι σὲ θάνατο, και θὰ κρεμασθῇς αύριο τὸ πρωί, ἀπήγγειλε τέλος ὁ δικαστής.

Ἡ γυναίκα κοίταξε τὸν δικαστή και τους ένόρκους με τὴν σεῖρα και εἶπε δυνατὰ:

—Εἰσαπτε άναγδου, ὅλοι σας! Αν χτυποῦσε μέσα στὰ στῆθη σας καρδιά αντρικεία δὲν θὰ καταδικάζατε ποτε μίαν γυναίκα σὲ θάνατο!...

Όλοι χαμήλωσαν τὰ κεφάλια τους, και εἰκείνη ξανάπῃ:

—Πρέπει να ετοιμασθῶ γιὰ να παρουσιασθῶ μπροστὰ στὸν Κριτὴ μου... Θέλω να μὸυ φέρουν ένα παπᾶ.

Ἡ θέλησί σου θὰ γίνη, ἀποκρίθηκε ὁ δικαστής. Ὑπάρχει ένας παπᾶς στὸ Κουμπερ-ταουν.

—Θαυμάσια... Και τώρα ἀφίστε με μόνη με τὸν συνήγορό μου.

Μᾶς ὡδήγησαν σ'ένα μεγάλο καλλι ὅπου μείναμε μόνοι, ἐνῶ ἐξῶ ὠπλισμένοι άνθρωποι:

γαριασμός. Δὲν έχει παρὰ να μὴ κἀνῃ τὴν ἀρχή. Συμφωνοῦν, λοιπόν; Μπορῶ να πάω να πᾶω τὴν Μάρθα, και να τὴ φέρω να τὴ ρίξω στὴν ἀγκαλιά σου;...

Γάκωβος.—Έχεις ένα τόσο πρωτότυπο τρόπο να μ'ας συμφιλώσης, ὥστε, μου καὶ μόνο γιὰ τὸ ἐξαιρετικὸ τοῦ πράγματος δὲν μπορῶ να σοῦ ἀντισταθῶ. Πήγαινε να φέρῃς τὴ Μάρθα.

Φραγκίσκα.—Ὡλλ ραίτ! Και μὴ κοροϊδεῖς σε παρακαλῶ τὴν συμπληρωτική μου μέθοδο. Έννοια σου και δὲν εἶναι ἡ πρώτη φορά πὸν τὴν μεταχειρίζομαι...

Γάκωβος.—Μπᾶ! Τὴν μεταχειρίσθηκες κι ἄλλη φορά; Σὲ ποιά περίπτωση; Σὲ ποιους; Φραγκίσκα.—Δὲν κατάλαβες; Στὸν μπαμπά και στὴ μαμά. Κι' ὄχι μὴ φορά μὴνᾶ: χιλιάδες! (Κυττᾶει τὸ ρολοὶ τοῦ χειρὸς τῆς). Κάπνισε ένα ποῦρο με τὴν ἡσυχία σου. Σὲ μισὴ ὥρα θάνα δὴ ἡ γυναίκα σου...

(Φεύγει).

ANPY LABENTAN

φύλαγαν τὴν πόρτα.

—Λοιπόν, ἡ γυναίκα αὐτὴ μὸυ διηγήθηκε ὅλη τὴν ιστορία τῆς, ἐξηκολούθησε ὁ Φραν-σῖς Σκίβερσο. Γεννήθηκε ἐκεῖ κάτω στὰ σύνορα τοῦ Τεξᾶς και τοῦ Μεξικοῦ. Πολὺ νέα ἀκόμη, είχε ἀναστατώσει ὅλα τὰ περίχωρα. Στὸ διάστημα μίᾶς τριετίας ἔκανε δώδεκα φονικά.

Ἡ αἰτία ήταν πάντα ἡ ἐκδίκησι. Τῆς είχαν σκοτώσει τὸν άντρα τῆς στὸ κυνήγι, σὲ μιὰ φιλονεικία μ'έναν άλλον. Εκείνη ἐφύτρεψε τρεῖς σφαῖρες στὴν καρδιά τοῦ φονηᾶ και γιὰ ν' ἀποφύγη τὴν καταδίωξι, ἔφυγε στὰ βουνὰ και ἔγινε ληστάρχίνα. Μά κάποτε τὴν συνέλαβαν.

Στ' άγρια κείνα μέρη, μακριὰ ἀπὸ τῆς πό- λεις, μιὰ πρωτόγονη κατάσταση ἦθῶν και ἐ- γῶν...

—Πῆς μου ἀκόμα πὸς θὰ μποροῦσες νὰ μ'ἀγαπήσης...

ὅμως ἐπικρατοῦσε. Ἡ δικαιοσύνη είχαν ἀνα- τεθῇ στὴν κρίσι τῶν ἀπομακρυσμένων ἐκεί- νων κατοίκων και πολλὰς φορές ὁ τρόπος τῆς ἐπιβολῆς τῆς ήταν ὁ νόμος τοῦ Λόντε.

Γιὰ τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ μαζεῦτήκανε δώ- δεκα άνθρωποι γιὰ να κρίνουν. Ένας δέκα- τος τρίτος ἀνέλαβε καθήκοντα δικαστοῦ. Στὴν κατηγορουμένη ἐπέτρεψαν να πάρῃ ἕ- ναν υπερασπιστή. Ἦταν μὴ κοπέλλα φιλή, μελαχροινή, με δέρμα πὸν ὀλῖος και ὁ ἐλευ- θερος ἀγέρας είχαν ἀφίσει τὴ σφραγίδα τους, με δὺ ὑπέρροχα μάτια γεμάτα γλῶκα και ἡ- δυάθεια. Τὰ μαλλιά τῆς ήσαν κατὰμυαυρα και τὰ δόντια τῆς λαμπρὰ σαν μαργαριτά- ρια, ἀραδιασμένα πίσω ἀπ' τὸ πορφυρὸ στε- φάνι τῶν κανονικῶν χελιδνῶν τῆς.

Κατηγορουμένη, εἶπεν ὁ ἄνθρωπος πὸν ἐκτελοῦσε χρῆθ δικαστοῦ, μπόρεις να δι- αλέξης μεταξύ μας τὴν υπεράσπισί σου...

Τὰ μάτια τῆς γλυστρήσανε μ' ἀλαζονεία πάνω στὰ πρόσωπα ὅλων μὴς και τέλος στα- ματήσανε πάνω σὲ μένα.

—Διαλέγω αὐτὸν ἐκεῖ, εἶπε δείχνοντάς με, ἀν μπορῇ να μιλήσει... ὅς παρῇ τὸ δι- καίό μου...

Σαν βρεθήκαμε μόνοι ἐκεῖ μέσα, ἡ γυναίκα πήρε τὰ χέρια μου και τὰ φίλησε.

—Φανήκατε τόσο καλὸς και γενναίος μένα, μὸς εἶπε μιλῶσα με τὴν καρδιά.

Μά οἱ ἄνθρωποι αὐτοὶ εἶνε ποτὶ ποτὶ καλὸι. Τὰ μάτια τῆς είχαν καρποφθῇ στὰ δάκ- ρυα, τόσο βαθιά, πὸν ἔνοιωσα ἕνα ῥίγος σὲ συνεπαίρη. Μὲ φωνὴ χαμηλὴ μὸς ἔλεγε:

—Εἶνε ἡ τελευταία μέρα τῆς ζωῆς μου δὲν σ'ας προτενῶ φίλη.

Φρίκη! Ὅχι, δὲν μούκανε φίλη. Ἦταν ἐκεῖ μπροστὰ μου τόσο ὠραία, τόσο κή. Ένοιωσα στὰ στῆθ μου λυγρὰ τῆς εἶπα:

—Ὡ, πόσο ήθελα να σ'ας σῶσω.

Τὰ μάτια τῆς δακρύναν και ἔβλεπα ἄν σὺ δὲν θὰ μ'ἀγαπούσες... και ἐγώ...

—Έγερσε τὸ κεφάλι τῆς στὸν ὅμοιο οἱ λυγροὶ φουσκῶνανε τὸ στῆθος μου. Παρῇ ἐκείνη μούφερε σωστὴ ἀπάντησι.

—Ὡ, Θεέ μου, μούρουβις ἀνέστη δάκρυά τῆς, ναί, θὰ σ'ἀγαποῦσα. Ἦταν λαβὰ ἀπὸ τὴ στιγμή πὸν μίλησε. Πᾶς πὸς εἶμαι μιὰ γυναίκα γιὰ σένα!

Μὲ φωνὴ ξεψυχισμένη ἐπανάστασε γιὰ τῆς.

—Πῆς μου ἀκόμα πὸς θὰ μποροῦσες μ'ἀγαπήσης...

Τρέμοντας τῆς εἶπα πως θὰ μποροῦ- τὴν ἀγαπήσω τρελλὰ, παρῶν. Μὰ πᾶς και μ'ἀγκάλιασε δίνοντάς μου τὰ χέρια φλογερὰ τῆς χεῖλ.

—Δὲν πρέπει ν'ἀναρῶς, μὸς εἶπε. Δὲν θέλω να κολασθῶ... Μά ὁ Θεός μου ἀντῆθ μίᾶ τελευταία χεῖρ... ὅταν σὺ...

—Μίλησε, τῆς εἶπα με συγκίνηση.

—Αν τὸ θελήσης, ὁ παπᾶς θὰ μὸς εἰ- και τὴν τρεμεσί, τὴν μοιραία αὐτὴ ἡ- θὰ γίνω γυναίκα σου...

Δὲν εἶχα τὴν δύναμι ν' ἀντῆθ. Ἄλλοι εἶχα και γὼ τὴν ἰδια ἐπιθυμία και κείνη. Τὴν σφραῖσα στὴν ἀγκαλιά τῆς εἶπα τρυφερά:

—Ἡ θέλησί σου εἶνε και δική μου θέ- λω. Ὁ παπᾶς ἦρθε συντομότερα ἀπ' ὅτι κατόπτι μ'ας ἄφισε μόνους.

Τότε ἐκείνη ἦρθε και κάθισε στὸν πό- τᾶ μου. Γιὰ πολλὴ ὥρα ἔκλεισε τὰς ἐ- κλάψε πολὺ σαν ἕνα μικρὸ παιδί. Ὡς ἔνοιωθα πως τὴν ἀγαποῦσα, πόσο βαθύ- αἰσιστα θὰ καταλάβατε... Ἔσεις πὸν ἔρε- λυπόμουν; και τί δὲν θὰ μποροῦσα να εἶ- αν εἶχα τὴν παραμικρὴ ἐλπίδα πως θὰ μὸς ρούσα να φύγω μακριὰ μὲξί τῆς...

Δώδεκα καλὰ ὠπλισμένοι ἄνθρωποι τῆς ἔ- ρις να σταματήσουν τὰ δάκρυά τῆς. Τῆς εἶπα:

—Σ'ἀγαπῶ!

Και τότε ἡ μεγάλη δύναμι τῆς ἔβλε- πῆς ὅλα περνῶν στὴ ζωῇ. Και ἡ καρδιά κείνη, ἡ τόσο τρυφερὴ και τόσο ἀγνή, ὅπως ὅλες ἡ ἄλλες... Κι' ἐβλῶσαν τὴν ἡ ἀπαίσιες στιγμῆς τῆς ἐκτελείου.

Τέσσαρες ἄνδρες με κρατοῦσαν ἀπὸ τὸν ὤμοιο και τὰ χέρια. Εκείνη, με φωνὴν μᾶτες ἀπόγνωση, με φώναζε. Κι' ἔπειτα μούγκριτό, μιὰ πνιγμένη κραυγὴ, ἕνα ῥίγος και ἡ απόφασι είχαν ἐκτελεσθῇ.

Όταν τὸ θυμοῦμαι αὐτὸ, μὴ φίλησέ με, ριεύς ὀλόκληρο και παγώνει τὸ πᾶς μὲ- μέσα στῆς φλέβες μου...

Z. PONT

ΕΝΑ ΔΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

HENRI ARDEL

ΟΤΑΝ ΡΟΔΙΖΗ Η ΑΓΑΠΗ

[Τὰ προηγούμενα.—Ο νεαρός γιῆτης Ρισάρ ντὲ Βωβρά βρίσκεται στὴν ἐπαύλῃ Κέα-Αρμό, τῆς Βρετανίας, προσκεκλημένος τῆς κυρίας ντὲ Τανύ, με- τὸν γιὸ τῆς ὁποίας συνδέεται ἀδελφικά. Προσπαθεῖ νὰ ξεχάσῃ, στὴν ἡμερία τῆς ἐξῆς, μιὰ παλὰ ἐρωτικὴ ἀπογοήτευσι. Μία μέρα, συναντᾷ στὸ δρόμο μιὰ κο- ρά. Εἶναι ἡ Ζιλιάνη ντὲ Τρεβενέκ. Ὁ Βωβρά κατορθώνει να συστήσῃ στὴν ἀγαπῆναι τῆς καὶ παντρεύονται. Μένουν στὸ Παρίσι. Μία μέρα, τοὺς ἐπισκέπτεται ἡ κυρία Σαμπέλ, φίλη των. Ἡ κυρία Σαμ- πέλ συνοδεύει τὴν Ζιλιάνη στῆς κυρίας ντὲ Μισιέρ.]

(Ἡ συνέχεια)

Ένα λεπτό... Έπειτα μ'ένα ἑλαφρὸ κίνη- μα τὸν ὅμοιο ἐκείνη ἀνασηκώθηκε. Τὰ βλέφα- ρά τῆς χαμήλωσαν και ξανάπῃ μ'ένα ἀκαθό- ριστο χαμόγελο.

—Ἀλήθεια, εἶμαι στενοχωρημένη πὸν σ'ας κῆρσα, ἔτσι, μακριὰ ἀπ' τὴν κυρία ντὲ Βω- βρά. Μὸς ἐπιτρέπετε να σ'ας συγκαρῶ γι' αὐτὴν. Εἶναι πολὺ χαριτωμένη νομίζω κανεῖς πὸς βλέπει ἕνα ὥραϊο ἀσπλο κνήμο.

Ὑποκλῖθηκε με εἰρωνική συγκατάβασι.

—Μὲ ὑποχρεώετε, κυρία.

—Τὸ πιστεύετε; Τότε τί θὰ λέγατε ἀν πρό- ρητα ὅς σ'ας ἐχόμην γιὰ τὸ γάμο σας ὅλη τὴν εἰσηρία πὸν μπορεῖτε να περιμένετε;

—Θὰ σ'ας ἔλεγα, πριγκίπισσα, ὅτι εἰστε πᾶς πολὺ καλὴ και θὰ ἦμουν εὐχρισμένος νὰ σ'ας δεβαιώσω ὅτι ἡ τύχη μὸς δίνει περι- τέρεια ἀπ' ὅσα εἶχα δικαίωμα να ζητήσω...

Ἐβρεσε στὸ στόμα τῆς ἕνα τελευταῖο κομ- μίρι παγωτοῦ. Ἀνάμεσα στὰ ματόκλαδα τὸ ἔλεγμα είχε τὴν ἰδια ἐκφρασι, εἰρωνική και γλυκερὰ, πὸν ἦταν ζωγραφισμένη καὶ στὸ στόμα.

—Ἡ τύχη, ἔχετε δικη, μὸς φαίνεται πραγ- ματικὰ ὅς εἶναι γιὰ σ'ας πολὺ γενναῖοδωρη. Ἀλλά... ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ εὐτυχία πὸν σ'ας ἔδωκε δὲν εἶναι ἴσως... ὀλοοδιόλου... αὐτὴ πὸν ζῆτοῦσατε. Καί...

Στάθηκε λίγο, ἡ φωνὴ τῆς ἔγινε πολὺ σι- γνῇ και πῆρε πὸν χαδεντικὸ τόνο:

—...και κρινέτι με, ἀν θέλετε, ὅς ἕνα τέ- ρος ἐγὼσμοῦ, εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη πὸν εἶναι ἔτσι...

—Παί; ρώτησε ὁ Ρισάρ τολμηρά.

—Παί; Ὡ! ἐπακλεισθήτε σὲ βοήθειά σας τῆς γνώσεσι πὸν ἔχετε γιὰ τὴν γυναίκα κα- ρὰ και ἴσως καταλάβατε... Ἀ σ φ α λ ὅς αἰσιστα θὰ καταλάβατε... Ἔσεις πὸν ἔρε- λυπόμουν; Μὴ με κυττάτε ἔτσι! Σ'ας δεβαιῶνω ὅτι δὲν ἔβλεψα τόσο θυμὸ... ὅτε περιφρόνησι, καὶ μάλιστα τώρα πὸν μὸς πρῖν ἀπὸ λίγο σ'ας ἀρνήθηκα τὴν εὐτυχία... ἀν μπορεῖτε να τὴν ἀρῆτε!

—Έχω πολλὰς ἀφορμῆς να πιστεῦω πρι- γίπισσα, ὅς δοῖκα τὴν εὐτυχία καὶ ὅτι θὰ τὴν κρατήσω γιὰ πάντα, κατὰ τῆς ἀνθρώπα- ς προδίκασι.

Μία ἀστρατή, ἀστρατὴ καταγίδος, πέρασε κατὰ τὰ μάτια τῆς Κατερίνας Ἀρβενέσκα. Τὸ ὄμα περνῶν ὅσοι περισσότερο, ὁ τόπος τοῦ Βωβρά, πλήγωσαν τὴν ὑπερηφάνειά τῆς. Εἶ- πῶς λοιπὸν ὀλοέτα γιαιουεντῇ αὐτὸς πὸν τὴν ἡ γνῶσις μεθυσμένο ἀπ' τὸ πᾶθος; Ἀρ- γυρά, ὁρῶσατε τὸ πρόσωπὸ τῆς και τὸν ὅμοιο τῆς πῆρε τὴ μεθυστικὴ γλῶκα μ'ας ἐ- παύσε.

Μὰ αὐτὸ τὸ βλέμμα—τὸ ἴδιο πὸν είχε ἄλλο- τῃς ὅταν σπαταροῦσε μέσα στὴν ἀγκαλιά τοῦ Βωβρά πὸν ὅς τόσο βασανίζονταν ἀπ' τὸν πόθο νὰ σιγνῇ πρὸς αὐτὸ τὸ πρόσωπο, πάνω σ' αὐτὸ τὸ στόμα...

Δὲν κινήθηκε ὅμως καθόλου. Τότε ἡ Κατε- ρίνα κινήσε τὸ κεφάλι τῆς σαν νὰ ξυντοῦσε.

και με τὸν τόνο μ'ας κοσμικῆς κα' ἀδιάφορης κυρίας ἀπάντησε στῆς τελευταῖες του λέξεις:

—Πιστεύετε στῆς ἀνθρώπινες προβλέψεις... Εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνοι! Μὰ τὸ παγοτὸ μου τέ- λειωσε... Ὅθὰ με καθυποχρεώνατε ἀν παίρνατε αὐτὸ τὸ ποτήρι.

Ὑπάρχουν και ἔπειτα ρώτησε με τὴν ἰδια εὐγένεια:

—Καί τώρα πὸν πρέπει να σ'ας ὀδηγήσω κυ- ρία;

—Ποῦθενά, εὐχαριστῶ. Εἶμαι πολὺ καλὰ εἰδῶ.

Ὑποκλῖθηκε βαθεῖα... ἴσως γι' αὐτὸ δὲν εἶδε ὅτι ἡ Κατερίνα ἐπεχείρησε να τοῦ δώσῃ τὸ χεῖρ τῆς.

Τὰ νεύρα του ήταν τεταμένα.

Μία τρελλὴ λαχάρα τὸν ἔχε κυριέψει να

Κατάλαβα πὸς ἡ σκέψις σας πετοῦσε μακριὰ...

φύγη ἀπ' αὐτὸ τὸ σπίτι, να περατήσῃ ὥσπου να ἐξαντληθῇ ἀπ' τὴν κόπωση, μέσα στὴν πα- γομένη νύκτα γιὰ να πᾶν ὁ πορετός του.

Μὰ αὐτὸ... αὐτὸ δὲν ἦταν ἐλεύθερος να τὸ κἀνῃ... Τώρα ἦταν δεμένος με μιὰ ἄλλη ἑ- παρῇ.

Ζιλιάνη! Ζιλιάνη, ἡ γυναίκα του!...

Τὸ δνομα χτύπησε μέσα στὸ μυαλό του... Τὴν ἀναζήτησε με τὰ μάτια. Μὰ δὲν ἦταν στὸ χόλλ ὅπου ὡς τόσο οἱ θεατῆς ξανάπαθῶν τῆς θέσεις του γιὰ τὴ ἰσπανιὸλες χορευτῆρες πα- ρουσιάζονταν στὴ σκηνή. Καὶ κρατημένος ἀπ' τὸ διαστικὸ πλήθος, ὁ Βωβρά ἔμεινε ἀκίνητος στὸ χόλλ.

IV

Όταν τέλειωσε ἡ ἐπαθεώρησι ἡ Ζιλιάνη ση- κώθηκε. Λαχταροῦσε με πάθος τὴν παρουσί- α τοῦ Ρισάρ. Εἶχε τὸ συναίσθημα ὅτι ἦταν ὀλομ- ναχη στὸ πλήθος αὐτὸ ὅπου συναντοῦσε μόνο πρόσωπα ἄγνωστα. Στεκόταν ἐκεῖ ὀρθὴ και ἀκίνητη, ἀδιάφορη γιὰ τὸν θαυμασμὸ πὸν προ- καλοῦσε σ' αὐτὸν τὸν κύκλο, ὅπου—χωρὶς να τὸ ξέρῃ—εἶχε μιὰ θριαμβικτικὴ εὐτυχία.

Ἡ γνώριμη φωνὴ τῆς Ζαννί Σαμπέλ τὴν ἀπέσπασε ἀπὸ τῆς σκέψεσι τῆς:

—Ζιλιάνη!

Κοντὰ στὴ Ζαννί, στεκόταν ἕνας ἄνδρας σα- ραντα περὶτον χρόνον. Τὸ πρόσωπὸ του ἦταν ἀδύνατο και σκεπτικὸ, τὸ στόμα ἔβεντο ἕνα διαπεραστικὸ μάτι ψυχολόγου κάτω ἀπ' τὸ μέ- γαλο μέτωπο.

—Ζιλιάνη, ἄρχισε ἡ Ζαννί, ὁ κ. Λὺκ Μορ- λάντ με παρεκάλεσε να σοῦ τὸν συστήσω...

Εἶναι ἕνας παιδικὸς φίλος τοῦ Ρισάρ, πὸν μό- λης γύρισε ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Εἶναι πολὺ καλὸς συγγραφεὺς και κάνει διαλέξεις με σοβαρὰ θέματα, φιλοσοφικά, κοινωνικά, θρησκευτικά, καλλιτεχνικά...

—Κυρία... διέκοψε ἐκείνος, κυρία, λυπ- ῆτε με...

—Ἀς εἶναι, ἀπάντησε πονηρὰ ἡ Ζαννί. Λοι- πὸν σ'ας ἀφήνω. Ζιλιάνη ἀν ἔχῃς ὀρεξι να πᾶ- ρῃς τίποτε ὁ κ. Μορλάντ θὰ σὲ ὀδηγήσῃ στὸν μπαρφέ.

Ο κ. Λὺκ Μορλάντ ὑποκλῖθηκε ἐμπρὸς στὴν Ζιλιάνη.

—Κυρία, εἰπε ἀπλᾶ, θέλετε να πάρετε τί- ποτα;

—Ὅχι.

—Τότε.

Στὰ γκρίζα μάτια του περνοῦσε μιὰ παιδι- ατικὴ εὐθυμία πὸν ἔδειχνε καταληρητικὰ νε- ανικὸ τὸ πρόσωπο αὐτὸ ὅπου ὅμως ἡ πνευματικὴ ἐργασία εἶχε ἀφήσει τὰ σημάδια τῆς.

—Γότε, κυρία, μὴ με δοῖτε ἀδιάκριτο ἀν σ'ας ζητήσω μιὰ χάρη... Ἐπιτρέψτε με να σ'ας προσφέρω ἕνα καθίσμα στὸ μικρὸ σαλονάκι και να καθῶσθω λίγη ὥρα μαζί σας γιὰ να μι- λήσουμε. Θὰ ήθελα να γνωριστοῦμε καλὰ, πολὺ καλὰ...

Τῆς προσέφερε τὸ μπράτσό του... Ἡ Ζι- λιάνη ἔριξε ἀόμοια μιὰ ματιά πὸν χόλλ ἀνα- ζιτώντας τὸν Ρισάρ, μὰ δὲν τὸν εἶδε. Τότε πᾶ- ρεσε τὸ χεῖρ τῆς ἀπὸ τὸ μπράτσό του Μορ- λάντ και τὸν ἀφῆρε να τὴν ὀδηγήσῃ. Ἦταν ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ἐκείνους πὸν σοῦ δίνουν ἕνα συναίσθημα ἐμπιστοσύνης και προστάσις...

Τὸ μικρὸ σαλὸν ἦταν σχεδὸν γεμάτο. Ὁ Μορλάντ δοῖκε ἕνα καθίσμα ξεχωρισμένο στὴν γωνία πὸν ἦταν ἀπομονωμένο ἕνα πάνω με ὀρ- ρά. Στάθηκε ὀρθος μπροστὰ τῆς καὶ ἡ Ζιλι- ἀν, παραξενεμένη λίγο, τὸν ρώτησε:

—Μπορεῖτε τώρα να μὸς πῆ

Απ' τὸ Χόλλυγουντ

ΠΩΣ ΒΛΕΠΕΙ Η ΕΥΡΩΠΗ

ΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ

Επειτα από μία μικρή διακοπή, η Ευρώπη για τις ελπίδες που έχει ένας Αμερικανός να παντρευτεί μία Ευρωπαία, ή γνώμη των αστέρων που φιλοδοξούν στο Χόλλυγουντ έγινε γνωστή ανάμεσα σε δύο χαμόγελα: ένα χαμόγελο επιεικής για τη χαρά, την ευθυμία και την καλή των καρδιά, και ένα χαμόγελο πιο επιφυλακτικό για τις απόψεις που έχουν ως προς το γάμο.

Είπε αλήθεια ότι το διαζύγιο είναι συνηθισμένο πράγμα στην Αμερική και έτσι ένας καλός γάμος εύκολα γιαιτρεύεται: μα όπως δήποτε υπάρχουν διατυπώσεις άλλων διαζυγίων και επίσης η διαφήμιση που προκύπτει από ένα τέτοιο χωρισμό, δεν συμφέρει πάντα στην δυστυχισμένη γυναίκα, που θα πρέπει να παλεύει εναντίον της κακογλώσσας.

Η Ευρωπαία που πηγαίνουν στο Χόλλυγουντ για να προσφέρουν στον Κινηματογράφο τη γοητεία και τη χάρη των, αγαπούν γενικά τα λουλούδια και τα κομπλιμέντα, μα μένουν δισταχτικές μπρος στον τελειωτικό δεσμό.

Μερικά από τα πιο περίφημα άστρα, δίνουν τη γνώμη τους τοιαύτα. «Αλλά πάλιν προσπαθούν να ξεφύγουν και δεν απαντούν καθαρά στην ερώτηση.

«Ετσι, μία ξανθή που την ξέρει όλος ο κόσμος μα που θέλει να πούμε τ' όνομά της, ομολογεί:

«Εγώ αγαπώ πολύ τους Αμερικανούς. Είναι καλοί τύποι, αξιγάπητοι υποχρεωτικοί. Είναι ζηλιάρηδες όσο ποίπει για να μη περάσουν τον γυναικείο εγωισμό, όχι όμως παρά πολύ ώστε να υποφιστούν της σχέσης που με άρτια είναι υποχρεωμένη να έχω με πολλούς άνδρες. Είναι καλόκαρδοι και τοιμηροί. Έχουν όλα τα εξωτερικά προτερήματα που χρειάζονται για να τραβήξουν μία γυναίκα. Αυτό που τους λείπει είναι μερικά εξωτερικά προσόντα, πολύ λίγα, ακριβώς αυτά που κρατούν τη γυναίκα.

Πολύ λίγα! Αυτό τα συγκεφαλαιώνει όλα. Μα τι είναι αυτό το «πολύ λίγα»; Ναι, τι πρέπει να προσπαθήσουμε να μάθουμε.

Η Μπακλάνοβα, η όμορφη Ρωσίδα με τα σφονδρα μάτια, απλά-απλά εξηγεί τα λόγια που την κάνουν να ποτιμά τους Αμερικανούς από τους άλλους άνδρες.

—Τους αγαπώ γιατί είναι φιλάθλοι, γιατί έχουν μεγάλους ώμους και γιατί ζουν στο ύπαιθρο. Καταλαβαίνετε τι θέλω να πω; Στη Ρωσία όλοι οι άνδρες ζουν μέσα στα σπίτια. Είναι λυπημένοι πάντα, ναι, πολύ λυπημένοι. Βλέπουν τη ζωή μιά και όταν διασκεδάζουν τους λείπει η χαρά... Στη Μόσχα, οι άνδρες ντύνονται σαν Αμερικανοί και θα ήθελαν να μοιάζουν στους Αμερικανούς. Ως τόσο ποτέ μου δεν θα παντρευόμουν έναν Αμερικανό. Μόλις τώρα και λίγο καιρό παντρεύτηκα με τον Νικόλα Σουσανίν' είναι ζηλιάρης, είναι ελαγχολικός. Συμπαθώ πολύ τους Αμερικανούς, μα δεν αγαπώ παρά έναν άνδρα στον κόσμο και αυτός ο άνδρας είναι Ρώσος.

Τώρα μας λέει τη γνώμη του το μελαγχρονό κορίτσι της χώρας που τραγουδούν τα μπανδολίνα, η Ρακέλ Τορρές. Κι' αυτή επίσης συμφωνεί, όταν πρόκειται ν' αναγνωρίσει της χάρες αυτών των μεγάλων και γεωών παλ-

ληκαριών, που γελούν τόσο ξέγνοιαστα.

«Αχ! είναι τόσο αξιγάπητοι, τόσο χαρούμενοι! Ο Τσπανός είναι πολύ ζηλιάρης, ο Αμερικανός δεν είναι. Ασφαλώς γίνεται ένας πολύ καλός σύζυγος μεταχειρίζεται την γυναίκα σαν θυριά του και για κείνον ένα φίλο δεν είναι ένα συμβόλαιο. Την μία μέρα ο Αμερικανός σ' ελέει: «Σας αγαπώ!» και την επομένη, αν σας συναντήσει τυχαίως στο δρόμο, σας ρωτά σ' ένα ευγενικό μα αδιάφορο τόνο:

—Τι κάνετε;
Ο Τσπανός είναι αισθηματικός: για κείνον

Η Λιλν Νταμιτά.

ένα φίλο είναι ένας οριστικός δεσμός. Βλέπεται ακόμη στη λατινική φυλή και για μένα έρωτας χωρίς ρομαντισμό δεν είναι έρωτας. Θυμάμαι τους Αμερικανούς... μα θα παντρευτώ έναν Λατίνο.

Η μελαγχρονή Ρενέ Άντορ δεν περιορίστηκε στα λόγια. Τώρα βρίσκεται στη δεύτερη της δοκιμή. Ο πόθος της άνδρας, ο Τόμ Μουρ, φαίνεται πως δεν της έδωσε παρά μία περαστική ικανοποίηση, αφού τον αντικατέστησε με τον Ροβίλλιαν Ζιέλ, που βασιλεύει ακόμα.

Μα έρχεται η Λιλν Νταμιτά, η όμορφη, η αυθόρμητη, η εκθαμβωτική Λιλν Νταμιτά, που έχει τον μισό ανδρογό πληθυσμό του Χόλλυγουντ στα περίφημα πόδια της. Η Λιλν, που σέβεται πάντα από πίσω της δολοφονη συνδεθεί από ερωτευμένους θαυμαστές, που χοροδύσει τους πρίγκιπας και τους τραπεζί-

τας. Η Λιλν εξηγεί:

—Το Χόλλυγουντ είναι πολύ απ' το Παρίσι. Εδώ στην Αμερική έχω τόσο πολλούς ερωτευμένους, αλλά πάντως έχω περισσότερους απ' όσους έχω στην Ευρώπη. Περαιτέρω εξαιρετικά μακριά λοι περιμένουν υπομονετικά την επιστροφή μου. Στο Χόλλυγουντ υπάρχει φυσικό πολλοί φίλοι να καρφίστε χαρίστησι να σε γοηφούν ή να σου. Στην Αμερική οι άνδρες είναι πρώτα για την εμφάνισή τους, για την γοητεία, το ανάποδο. Στην Αμερική ένας γυναικάς μ' ένα άνδρα υποκαθιστά, απλή, χωρίς υποκατάστατο, ανεπαίσθητη αισθηματικότητα. Ίσα-Ίσα άφορη για ένα άνδρα, φρό φέρει... Αν θα παντρευτώ έναν άνδρα; Αυτό είναι άλλη δουλειά. Έχω φίλους, μα ο έρωτας μου είναι ο Τσάρλι Τσάπλιν. Τι μωρό, πείτε μου.

Πόσο είναι εξυπνη η χαριτωμένη Λιλν που κάνει συλλογή από άνδρες, δεν εκτίθεται, ή τουλάχιστον γρηγοράει της για έναν άνδρα, που τους δεν είναι Αμερικανός, από άλλους γίγας!

Τι σκέπτεται η Αυστριακή Νόρα Σπιν που την ανέκαμψε η Νόρα Σπιν; «Αχ! τι χαριτωμένη και καλή κόρη. Ποτέ δεν ζίνονται παντρεμένοι 17 χρονών. Είναι όμορφα, γελά, πιστεύω μενα! Ναι, αγαπώ τους Αμερικανούς, μα παντρευόμουν κανένα, αλλά... αρραβωνιάστηκα στη Βιέννη.

Η Κριλλν Χόρν, η αριστοκρατική ούστ' και της Ρωσικής Θελίνας, αδιάφορη γνώμη:

—Είμαι χαριτωμένη, δεν μπορώ να... μα εγώ—καταλαβαίνετε—είμαι μένη, ώστε...

Επειτα έρχονται η Λουί Ντοννα να Ρίκο, η Άντλε Μασέλ. Όλες αυτές επαίνους που ταυρίζουν στα προτερήματα, μα... προτιμούν τα ελαττώματα.

Τέτοια είναι η γνώμη πολλών που έχουν για επάγγελμα ν' αγαπούν, ή και στους λαούς, και να υπακούουν υποταγές των ανδρών όλων των εποχών.

Ετσι, τα καλόκαρδα και εύθυμα κορίτσια κήθησαν στην αγάπη από τους άνδρες και ρομαντικούς Λατίνους: Τόσο θητική δύναμη, ή καλή διαθεσία, υποχωρούν μπρος στο αισθητικό, μια δικαιοσύνη ο λόγος που ήταν στόμα της ξανθής πρωταγωνίστριας.

—Έχουν δει χρειάζονται για να... μια γυναίκα: αυτό που τους λατρεύει, το πως θα την κρατήσουν για πάντα.

ΜΙΛΑΕΙ

Η ΖΑΖΑ

16.

(Τὸ τέλος)

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Τὰ «Απομνημονεύματα» της Ζαζάς τελείωσαν. Κι' όμως το ενδιαφέρον των αναγνωστών μας σήμερα μόλις έχει επιτρέψει να δώσουμε τη λέξη «τέλος» κάτω απ' τη σελίδα αυτή. Η καλλιτέχνης, εντός από τα γραμμάτια των διαφόρων θαυμαστών της που δημοσιεύσαμε στα δύο τελευταία φύλλα, λαμβάνει σπουδαία φασέλλων με πολλές και ποιητικές ερωτήσεις. Σε όσες παρουσιάζουν ένα λιγάκι γενικό ενδιαφέρον, ή καλλιτέχνης απαντά σήμερα.

Θέατρο και κινηματογράφος

Πολλοί μου γράφουν γραμμάτια για να με συμβουλεύουν να παίζω στον κινηματογράφο. Άλλοι με ρωτούν αν τον προτιμώ απ' το θέατρο, ή' όσον μάλλον ή' ηχητική και δυναμική ταινία—το μεγαλύτερο θαύμα που μπορούσε να επιδείξει ή' τέως «εωδή τέχνη»—συναγωνίζεται πολύ ενδιαφέροντα το φτωχό και κατατρεγμένο θέατρο.

Για μένα, ο κινηματογράφος δίνει την πιο απλή έντυπωση ενός πράγματος και—γενικότερα—της ζωής. Ο φανός, ο ιδιότροπος αυτός δικτάτορας που κυβερνά τον κινηματογράφο, αδικεί τα μεγαλύτερα ταλέντα, όπως και αναδεικνύει ήρωες που δεν έχουν ιδέαν τέχνης. Είναι, κυριολεκτικά, ένας διαφθορέας της τέχνης. Επειδή γουστάρει στον φανό να μεγαλοποιεί και το ελάχιστο θαύμα ή το παραμικρό εξόγκωμα που παρουσιάζουν τα μάτια, μόνιμα υπερβολική—κατά την αντίληψήν—το φανός—γονία της μύτης, ένα μικρό πηγάδι, κτλ., ή Σάρα Μπερνάρ, ο Κοκλέν, ή Ντοζέ δεν ήταν ικανοί να «σταθούν» στον κινηματογράφο, ενώ το ποτό των μακαλάδων, ο τελευταίος υπαλληλίσκος που σάπια στη μούλα του γραφείου, εμφανίζεται πανηγυρικά ως πρώτος κομικός, αποκτά υπερβολικές αξιώσεις και τον δαβάνουν στην πλειοδοσία ή μεγάλης «Εταιρείας». Ετσι, αντίο τέχνη!

Θα ήπτε πως ή εδωλοσύνη ταινίας, με τις αξιώσεις της φωνής και του τονισμού που παρουσιάζει, άρχισε να δαβή «σκάτσους» πολλούς απ' αυτούς. Καρδός ήγαν!

Η μόνη καλλιτέχνης που αξίζει να δει κανείς και ν' ακούσει στις τελευταίες εδωλοσύνης ταινίες είναι ή Μπίλλυ Ντόβ. Όλοι οι άνδρες, ιδίως δε οι Αμερικανοί «ξέν-πρεμιέ» παίρνουν ξερά και μονοκύματα κ' ή φωνές τους νομίζει πως βγαίνουν από κανένα σπλήν. Η γυναίκες σερπγγίζουν όσο μπορούν σε βαθμό που μά «έδωτα» να φαίνεται πως παίζει σαν... καρατερίστα!

Κ' οι διάφοροι ήχοι που ακούμε, δεν αποδίδουν ούσολόγον την πραγματικότητα,—με όλα τα μηχανικά μέσα και της τελεσιποιήσεως που έκαναν. Το κλείσιμο της πόρτας σου ξεσκίζει το αή, το ίδιο γίνεται με το αναποδογύρισμά μας καρέκλας που ακούγεται σαν κανονά!

Κατά τη γνώμη μου, με όλες τις προόδους και την εξέλιξη, το θέατρο δεν έχει να φοβηθεί καθόλου απ' την ηχητική και δυναμική ταινία. Πάντα, ή διαφορά είναι πολύ αισθητή, ώστε να γίνει σύγκριση. Μ' άρεσει να θυμάμαι ένα υαλλέττο από 50 ή 100 γυρόλες—

απώς είδα στη Βιέννη και στο Παρίσι,—με γοητεία ο ρυθμός, το ταυτόχρονο που σε κάνει να βλέπεις όλα τα κομμάτια, όλα τα κεφάλια, όλες τις γάμπες σε μια ίσα γραμμή, ν' αποτελούν ένα και μόνον. Όταν τα ίδια υαλλέττα τα βλέπω στην οδόνη, δε μου κάνουν έντυπωση. Υποτιμώμαι το «εξεγέλασμα» του φανός, την κατεργαρία του. Γι' αυτό, δεν έχω καμιά επιθυμία να παίζω ποτέ στον κινηματογράφο, ούτε να κινδυνεύω να ξερίσω τα σούβια μου και ν' αλλάξω με την πάστα και με τα μασάζ τα χαρακτηριστικά του προσώπου μου για χατίρι του φανός.

Μελλοντικά σχέδια

Άλλοι μου γράφουν τί σκέπτομαι να κάνω στο μέλλον, ποιές είναι ή φιλοδοξίες μου, ποιά τα ιδανικά μου.

Εξακολουθώ να μορφώνομαι και να γυμνάζομαι, να καλλιεργώ τη φωνή μου, να μελετώ διάφορους χορούς. Όταν έχω να διδάξω κανένα καινούργιο ρόλο, τον μελετώ προσεκτικά δυο-τρεις εβδομάδες ή και περισσότερες. Προσπαθώ να τον ψυχολογήσω καλά, να μπω μέσα στο «παιδί» του προσώπου που υποδύομαι. Κάθε κίνησις, κάθε χειρονομία, κάθε τονισμός πρέπει να είναι πολύ φυσικός και ψυχολογικός, για να δίνουν την εντύπωση της ζωής. Όταν έχω αμφιβολίες, ρωτώ συναδέλφους μου του δραματικού θεάτρου. Στην «Σατανα-

Η Ζαζά παίζει με ένα παιδάκι στο πάρκο του Μιλάνου.

ρί, λόγον χάριν, κοπίασα πολύ για να παρουσιάσω ένα Σατανά όπως το απαιτούσε ο ρόλος. Με βοήθησε πολύ, με την πείρα του και της συμβουλές του ο κ. Μ. Μυράτ.

Θέλω πάντα να κάνω κάτι παραπάνω απ' τι μπορώ. Οι Γάλλοι λένε: «Σήμερα παρουσιάζω από χτες και λιγότερο από αύριο». Αυτή την αρχή ακολουθώ και δεν θέλω να είμαι ποτέ εύχαρηστημένη απ' τον έαυτό μου για να δημιουργώ. Άλλωστε και το περιθώριό στο οποίο κινούμαι—το ελαφρύ μουσικό θέατρο—είναι πολύ περιορισμένο για να με ικανοποιήσει. Έλπίζω όμως στο μέλλον.

«Θέλω να παίζω στο θέατρο»

Τα περισσότερα γραμμάτια που μου φέρνει το ταχυδρομείο, αρχίζουν ή τελειώνουν με το

ΠΡΟΣΕΧΩΣ

ΤΟ ΑΘΗΝΑΪΚΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ
ΠΟΙΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ ΜΕΣΟΥΡΑΝΟΥΝ
ΣΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ
ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΤΕΡΕΩΜΑ

ΜΙΛΟΥΝ
Η ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΗΤΕΧΝΙΔΕΣ
ΤΗΣ ΘΕΩΝΗΣ

στερεότυπο: «Θέλω να παίζω στο θέατρο...». Τα στέλνουν, δέ, κατά προτίμηση, γυναίκες, γιατί οι άνδρες διστάζουν να γράφουν και τίποτ' άλλο.

Άλλες ζητούν συμβουλές, άλλες εκλιπαρούν ήθηκη υποστήριξη, άλλες με ικετεύουν να τους δώσω τη «συνταγή» για να επιτύχουν.

Φυσικά, για την επιτυχία, χρειάζεται θέλησας και πεποίθησις. Δεν πρέπει όμως κ' ή «μέλωση» καλλιτέχνης να στερείται εντελώς από τ' απαραίτητα προσόντα. Πρέπει, πρώτ' απ' όλα, να μην είναι άσχημη—γιατί σε πολλά γραμμάτια είναι κλεισμένες φωτογραφίες... τεράτων! Ετίσης, να έχη ταλέντο. Το ταλέντο δεν αποκτάται. Καλλιέργειται μόνον. Σ' αυτό το ζήτημα, μα μη γελαστεί καμιά γυναίκα. Ωρισμένες «ανορθωτικές» του σώματος ή του προσώπου διορθώνονται αν καταργητε σε δοσθεδιασ ή σε ισοτιμία καλλοσύνης. Η γυμναστική και τα μαθήματα χορού, απαγγελίας, μουσικής, τραγουδιού, είναι απαραίτητα,—ανάλογως του θεατρικού είδους το οποίο θέλετε να μελετήσετε. Αλλά έχω μόνο να πω. Περισσότερες πληροφορίες και πιο λεπτομερείς στις διάφορες καλλιτεχνικές σχολές.

Η μόδα

Πολλές απ' της επιστολογράφους μου μου θέτουν ζήλιες-δυο ερωτήσεις για το ντύσιμό μου. Πώς τα καταφέρνω να ντύνομαι τόσο καλά, σε ποιόν παραγγέλλω τις τουαλέτες μου, τι με οδηγεί στην εκλογή μου.

Κι' όμως κάθε γυναίκα διασώζεται το χρόνο που αναμονεύεται καλλίτερα με την επιδεξιότητα της, ακολουθεί φυσικά στην γενική γραμμή της απαιτήσεως της μόδας, έχει όμως ευφυή εκλεκτικότητα και γούστο. Δεν είναι ανάγκη να της υποδείξη κανείς ότι πρέπει να προσιχη την τάδε τάδε απ' την δεινα καλνίχ ή το θαλάσσι χρώμα απ' το κόκκινο. Το διασώζεται μόνη της. Κ' αυτό δε μου κάνει έντυπωση πως μου γράφουν τόσες γυναίκες για το ζήτημα του ντυσίματος. Καλλίτερα να διασώζονται, πάντως, στο δικό του γούστο. Η γυναίκα πρέπει νάχη άτομικότητα, ανεξαρτησία, σε όλα της.

Σπόρ και γυμναστική

Με μεγάλο ενδιαφέρον πολλές αναγνώστρες της «Εβδομάδας» με ρωτούν για τα σπόρ και τη γυμναστική. Πώς γυμνάζομαι, τι σπόρ προτιμώ;

Κάθε ποιά κάνω σωματική γυμναστική, για να διατηρούν τα μέλη μου ελαστικότητα και ευκαμψία. Μετά, επιδιώκω σε χειμερινή εποχή σπορ.

Όσο για σπόρ, μ' άρεσει ή Ιπασία, το αιώνητο, ή πεζοπορία. Θα ήθελα πολύ να τρέξω μ' αεροπλάνο. Το καλοκαίρι, είμαι μακάδης κολυμβήτρια και κατηφόρα.

«Από μια συνεργάτιδά μας»

Για να κλείσουμε την σειρά των γραμμάτων που έσταλναν οι διάφοροι θαυμαστές στην Ζαζά, παραθέτουμε και της κατοχής γραμμές που έγραψε ή συνεργάτις μας Έσμεράλδα για την καλλιτέχνη.

«...Από την πρώτη φορά που την είδα στην «Σαταναφάνη» ένθουσιόστηκα με το ζωντανό παίζω της, με το μπόλο της έβγαλε στη σκηνή, με την παράξενη διορατική και ή ένδοξη μου ποτέ δεν ξεχάστηκα.

Τελειώστε την θαύμασα στη «Σαταναφάνη» και είπα πως ή Σαταναφάνη δεν μπορούσε να δώ καλλίτερη ερμηνεία για την ηρωίδα του!

Φιλικά
ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΤΕΛΟΣ

Η Μίς Γαλλία, 1930. Η άποψη από τον φακό.
 Ένα γαλλικό περιοδικό υποστηρίζοντας ότι τα χαρακτηριστικά της Μίς Φράνς είναι τέλεια, έδωσαν την ανώτερη... αναλυτική εικόνα της γαλλικής καλλονής! Έξ' αριστερών: Άπρος: τα δεξιά και έξ των άνω προς τα κάτω: η μίς Φράνς προφίλ: το μάτι της μίς Φράνς: η μίς Φράνς άμφος: το στόμα της όταν σιωπά: το αυτί της: η κατομή της: και, τέλος, το στόμα της όταν γελά.

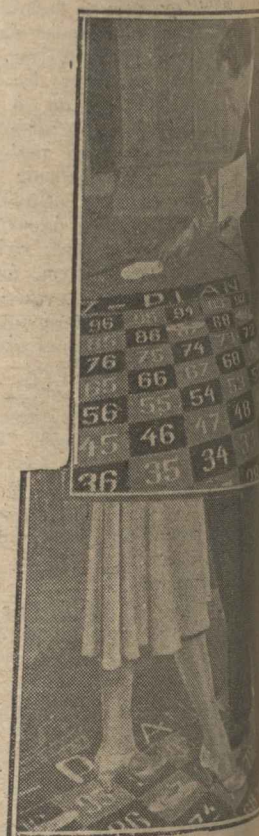

Μην νομίζετε ότι πρόκειται περί μελών της μορίας των Κιού-Κλοξ-Κλάν! Τα πρόσωπα που παρουσιάζονται είναι ωραιότερες δεσποινίδες που στην επίδειξη άντιασθησιγόνων προσώπων της χνικής και Μηχανικής της Νέας

ΑΠΟ ΤΗΝ

Ένα χαριτωμένο ζευγάρι, ο Έλιαν Χάρβεϊ στο «Βάλντ»

Ο ισπανός χοροδιδάσκαλος έπενόησε νέον τρόπον άδουρου: έχώρισε το άδτωμα σε μύμένα, και κανονίζει τα μύμένα με παραγγέλματα

ΚΟΣΜΟΥ

Η γόποσα Δωροθέα Μακ-Καίηλ, της οποίας έδωσαν ονόμασε και άλλες φωτογραφίες, αγαπά ισελλά τους... παπαγάλους! Έπειδή τώρα τελευταία ο άγαπημένος της παπαγάλος έψόφησε, προσβλήθηκε από την ψιτάκωσι που κάνει θόρατοι στος πτερωτός αυτούς ήτταρας της Αμερικής, η μίς Δωροθέα τον έβαλσάμωσε, και παίζει μαζί του.

Πώς αλλάζουν οι καιροί! Η σύλληψις της περίπτωσης Μίς Παγκήωρστ σε μία θορυβώδη διαδήλωσι υπέρ της γυναικείας ψήφου πρό 15 έτών στο Λονδίνο. Άνω: το άγαλμα της άοχηγίνας του άγώνος έπέρ των δικαιωμάτων της γυναικός. Τα άποκαλυπτήριά του έγιναν πρό υνός στο Λονδίνο από τον πρώην πρωθυπουργό κ. Μπάλντορν.

Η εικών μας δέν παριστάει την Ινδική θεότητα Σίβα με τό πολλά χέρια, μα άπλούστατα μία σειρά από όκτώ δυσσηφ κορίτσια που άποτελούν το μπάλέτο ενός γερμανικού θεάτρου. Είναι τοποθετημένα τόσο κανονικά τό ένα πίσω άπ' τάλλο, ώστε διακρίνονται μόνον τα χέρια των.

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΠΟΥΛΙ

ΑΥΘΙΜΑΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η Λόλα δεν υπόφερε ποτέ να συγχωρήσει τη ζωή που δεν της έδωσε, τι έπότησε.

Ήταν θυμωμένη, ξεσηκωμένη και πλουσία. Η ζήλεια των γυναικών, η λατρεία των ανδρών, σκόρπισε ολόγυρά της ένα διαρκές λιθωντό. Όλα αυτά όμως δεν της ήταν άρεστά. Η πολυτέλεια που την περιέβαλλε δεν της έκανε καμιά αίσθηση, επειδή δεν της είχε λείψει ποτέ η γυναικεία ήσαν τόσο κουτσά, που δεν της έκαναν μεγάλη ευχαρίστηση να της φέρνουν σε απόγνωση οι άνδρες τόσο άσημαντοι, που οι θαυμασμοί τους δεν είχαν καμιά αξία. Ήταν λοιπόν η Λόλα, κουρασμένη απ' όλα κι' ανικανοποίητη, έφθασε στα τριάντα της χρονιά.

Τριάντα χρονών!... Δεν ήταν τάχα η αρχή του τέλους;... Δεν είχε βρει ακόμα το γαλάζιο πουλί, την ετυχή—την ετυχή; με μια λέξη, μπορούσε τάχα να ελπίζει ακόμα;

Ός τόσο, από τότε που έγνωρισε τον Σαρλί Ρολάν, που την έρωτεύθηκε, διρωτιόταν ολοένα λιγότερο γι' αυτό. Όλες της χάρες του κομμού και του πνεύματος της είχε εκείνος, μάταια προσπάθησε να βρει το πρωτό του σημείο... Έξη μήνες είχαν περάσει και δεν το βρήκε ακόμα. Ο Σαρλί είχε όλα τα προτερήματα, που δεν ήταν καθόλου πληκτικά, και τα ελαττώματά του ήταν γοητευτικά. Ακαταγώνιστος Σαρλί!

Την στιγμή αυτή που τον περίμενε για πρώτη φορά, ωστόσο, στον έαυτό της πώς ήταν ευτυχισμένη και τι είχε την βεβαιότητα πως θάταν πάντα.

Ταύθης το ριντώ του παραθυριού για να μπάση περισσότερο ήλιο, χαρά, στο δωμάτιό της, έπειτα στράφηκε απότομα: κάποιος υπήκε μέσα ήταν αυτός. Είδε την συγκίνησή της, πλησίασε, την κύτταζε κατάματα γι' αρκετά ώρα. Εκείνη ένοιωσε ένα ανάλαφρο φοβισμά. Ήταν βεβαία τώρα, πως αυτός ήταν ο άνθρωπος που έπότησε τόσο στη ζωή της, που τον ανέμενε τόσον καιρό. Έπρεπε λοιπόν να του το πη. Σκέφτηκε ακόμη λίγο κι' έβαλε το φωνόγραφο που βρισκόταν πλάι της, πάνω σ' ένα χαμηλό τραπέζι...

—Ας χορεύουμε, είπεν εκείνη.

Χορεύανε συχνά μαζί, ένομενοι εκεί, όπως και σε όλα τα άλλα από τον ίδιο ρυθμό, και έχοντας πληρή επίγνωση πως ήταν πλασμένοι ο ένας για τον άλλον. Την στιγμή εκείνη η Λόλα τόνωνε αυτό μ' έναν τρόπο τόσο όμοιο, που δεν μπορούσε να σωπάσει.

—Σαρλί, μουμύρισε, δεν σ' είπα τίποτε, μα σήμερα είναι η γιορτή μου...

Εκείνος σήκωσε τα φρύδια, έτοιμος να της απευθύνη παράπονα, μα εκείνη τον σταμάτησε και επανέλαβε:

—Σήμερα είναι η γιορτή μου, μα εγώ θα χαρίσω κάτι. Δεν μου παραπονιθήκατε ποτέ για κάτι, παρά μόνο για την ανεξαρτησία μου,...

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

ΣΕ ΜΙΑ ΠΟΛΙΣΜΑΝΑ

"Αχ πολισμάν μου σκερτσόσα
πούσα δην νάκι κ' δην πόσα
για μιά ματιά σου δίος ο ντιονιάς
θα γινότανε φωνιάς.

Μ' αν σου εκφράσο—συμφορά μου!—
δην τη δέμη του ξωτά μου
απ' το γιακά με χώνεις στο λεπτό
στο φρέσκο για να δροιστώ.

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

Σαρλί... Σας την εγκαταλείπω σήμερα, δεν με νοιάζει πια για την ελευθερία μου, θέλω για πάντα να...

Σταμάτησε, επειδή τον είδε να χλωμαίνει και μια άνεπιωτη αγωνία τον έκανε να υποχωρήσει.

Σε λιγάκι έμαθε πως ήταν παντρεμένος, μολοντί της το είχε κρύψει πάντα, και της όμολόγησε της στενωχόριες, τους υπολογισμούς, που ταράζανε την συνείδησή του και τους αναγκάζανε να μένουν πάντοτε μισοενομένοι, στο περιθώριο της ζωής... Τό γαλάζιο πουλί της έφευγε άλλη μια φορά από μα... Δυσπίστησε για όλα, η όργη φούντωσε μέσα της.

—Α, φώναξε στον Σαρλί, φύγετε από δω

Μπορούσε τάχα να ελπίζει ακόμα πως θα βρή την ετυχή;

Δεν θέλω πια να σ' βλέπω...

Καμιά παράκληση, καμιά εξήγηση, καμιά υπόσχεση δεν κατώρθωσε να την κάνει να υποχωρήσει τον άφησε να φύγει απελπισμένων, χωρίς να του κάνει κανένα νόημα. Ήξερε πολύ καλά πως την αγαπούσε και ότι μονάχα η περιστασία τον χωρίζανε απ' αυτήν. Και αν δεν της είχε όμολογήσει πρωτότα πως δεν ήταν ελεύθερος, ήταν γιατί φοβότανε μήπως την χάσει. Αν δεν τα χαλούσε με την άλλη για ναρθη κοντά της, ήταν γιατί είχε την πεποίθηση πως το κακό που προξενεί κανείς στους άλλους, δεν υπολείπει ποτέ να φέρη την ετυχή...

Τίποτε απ' όλα αυτά δεν της διέφευγε της Λόλας, μολταυτά ήταν αποφασισμένη να τελειώσει... «Όλα η τίποτα, συλλογίζονταν εκείνη η ετυχή είναι η όλα η τίποτα!» Δεν επιτρέπονταν συμβιβασμοί σ' αυτό. Προσπαθούσε να συνιθίσει στη φρικτή αυτή σκέψη της στενής απαρνήσεως, όταν κτύπησε το κουδούνι της πόρτας και δυο νέες γυναίκες μπήκανε γελάοντας.

—Μολοντί είσαι ένα πλάσμα παραχαϊδμένο, ως τόσο σου φέρνουμε κάτι για τη γιορτή σου, είπεν η μία.

—Ένα μικρό δώρο, που ασφαλώς θα σ' αρέσει, είπεν η άλλη, αποκαλύπτοντας μ' ένα ταχυ κίνημα ένα πράγμα, αρκετά όμορφο που κοστούσε στο χέρι της.

—Καλέ, έκανε η Λόλα, ένα πουλί...

Μέσα σ' ένα χρυσό κλωδί, πάνω σε ένα πράγμα, υπερόπτη της το παρουσίαζε.

—Τό βλέπεις λοιπόν; είπεν η άλλη, λύντας: έλεγε πάντα πως ένα πουλί...

—Χα! μουμύρισε η Λόλα, αυτός ο γάμο ο αυτός.

Έσκυψε με προσοχή, λαβάρει έτοιμο να μπει μ' ένα πούρο, να την κοιτάξει.

Η Λόλα πέρασε το δάχτυλό της πάνω στο κεφάλι της, να την κοιτάξει, να την κοιτάξει, να την κοιτάξει.

—Ένα πούρο, παραπονήσε, να την κοιτάξει, να την κοιτάξει, να την κοιτάξει.

Τό γαλάζιο πουλί, κατά βάθος, ήταν λαβός είχανε δίκιο: μπορεί να τον έβλεπε, ότι δήποτε θέλει με τα γυμνά του...

Για πρώτη φορά η Λόλα ένοιωσε χωρή μέσα της μια καθυστέρηση. Τότε, καθώς η δυο άλλες γυναίκες σιέμενες ήδη για το χωράτο, αναγνώρισε για να ξεμαρκαζόντουσε το κομμάτι εκείνη της σταμάτησε απορροπώντας.

—Αφήστε το, είπεν, είναι καλό, προσφάτως ένα δώρο, κι' εγώ θα το κρατήσω έτσι όπως είναι.

Και απλά έπαιξε της επιστροφής την πόσα.

—Όταν έμεινε μόνη έπιασε το πούρο, ζήτησε έναν άρνητο.

—Αλλά, άπληγτες μια χαμιά του μάτη αγωνία.

—Αλλά, Σαρλί, είπεν η Λόλα, μα, θαρρώ πως βρήκα αυτό που ήθελα τόσον καιρό: έλατε γρήγορα γι' αυτό Σαρλί, θα σ' εξηγήσω τι είναι αυτό, λύτε γρήγορα...

Εκείνος δέχθηκε, κρέμασε το έαυτό, έντελως βέβαιος έτοιμος κοντά της.

Η Λόλα τοποθέτησε άρτα σ' αυτό, μπροστά της, το πιστόνι ντυμένο με τιμημένα γαλαζοπράσινα στεφάνια, μέσα στο κλωδί. Έκρινε το κομμάτι, πικρία: «Καμμένο περιστέρι»!

Η Λόλα κατάλαβε χάρις σ' αυτό, έπρεπε να ζήτη κανείς πολλά παρηγορη τη ζωή.

—Τό γαλάζιο πουλί, είπεν μέσα της, και χωρίς αναγκάσει καμιά φορά, περίμενε τον άνθρωπο που την αγαπούσε, που δεν θα γινότανε ποτέ δική της, που δεν θα γινότανε ποτέ δική της, που δεν θα γινότανε ποτέ δική της...

ΣΤΟΥΣ ΔΟΡΟΜΟΥΣ ΤΡΕΧΕΙΣ ΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΙ

ΣΕ ΜΙΑ ΣΩΦΕΡΙΝΑ

"Αχ σωφερίνα μου γιατί
έξω απ' το χρηματιστήριο
τό κλάξον σου σαν άνοιξη
γίνετ' εύθης συλλληρήσει.

Στους δρόμους τρέχεις ον και το πουλί
που να σου κάνουν όμως μήνη
άφοι ή ματιά σου προκαλεί
στούς πόλισμεν τροχιά συν...

ΜΕΝΕΣΤΡΕΑ

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ

Ένας νέος έρχεται στην Αθήνα για να κάνει την στρατιωτική θητεία του. Περιμένοντας την κατάταξή του, ένοικιαζει ένα δωμάτιο σ' ένα σπίτι της οδού 'Αχαρνών.

Αντίκρυ απ' το σπίτι ζουν τρία κορίτσια. Η Τατιάνα, η 'Ολγα και η Κατερίνα με την μητέρα τους και την γυναικόβαντα. Γνωρίζονται. Μαθαίνει διάφορα πράγματα για τη ζωή τους.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

Έτσι, η Τατιάνα, από μια συνάντησή του με την Τατιάνα, αποφασίζει ν' αλλάξει σπίτι και μιλά γι' αυτό στο σπιτονοικοκύρη του. Αλλά τον αναγκάζει να όμολογήσει πως η ατμόσφαιρα της οικογένειάς του γίνετα εξαιρετικά κακή.

νόμισα πως άκουα τη φωνή της καθώς με ωτοήσε για πού έφευγα, κι' ένοιωσα πόσο μικρό κι' άθλιο ήταν το φέροσμά μου σ' αυτήν.

Αν μπορούσα θα της ζητούσα συγγνώμην. Μα την φορά αυτή στ' αλήθεια, ναί στ' αλήθεια, νοιώθοντας την ανάγκη γι' αυτό κι' όχι σαν πρίν, ψέμματα.

Δεν έπρεπε να φερθώ σ' αυτήν έτσι. Δεν έμοιαζε της άλλες. Ξεχώριζε τόσο πολύ, τόσο πολύ... Προσπάθησα να διώξω της σκέψεις αυτές που με τυραννούσαν απ' το μυαλό μου, να πείσω τον έαυτό μου πως τίποτε απ' όλα αυτά δεν συνέβαινε. Μ' άδικα. Κάτι μυστηριώδη την καρδιά. Ήθελα να κλάψω. Θάρρως πως άρινα φεύγοντας ένα κομμάτι απ' τη ζωή μου, κάτι απ' το είναι μου.

Η καρδιά μου κτυπούσε δυνατά και το κεφάλι μου μου άνοιγαν κάθε σκέψη. "Όσο κι'

Ξαναδιάβασα μηχανικά τη διαταγή.

Αν ανάγκαζε τον έαυτό μου να ξεχάσω, όσο κι' αν επιζητούσα μια γαλήνη, δεν κατάφερα τίποτε άλλο παρά να νοιώθω πιο μεγάλο, πιο βαθύ το κενό της ψυχής μου.

Κι' ανίκανος πιά, κουρασμένος απ' το μάταιο πάλαιμα της σκέψης και της ψυχής μου, άφησα τον έαυτό μου ολότελο ανεπεξέργαστο στους πόν άρροβιατικούς, στους πιο επικίνδυνους συλλογισμούς.

Πέρασαν τότε διαδοχικά απ' το μυαλό μου χίλια δυο πράγματα. Η φαντασία μου εξαλείφονταν όλη. Τό κάθε τι γεννιόταν και έσυνε με μια διαβολική ταχύτητα. Λαχναράκι στην παρακολούθησή τους και πνιγμένο. Τό στήθος μου ανεβοκατέβαινε άτακτα, τα χείλη μου ήταν κατάξερα και ένοιωθα την έσφιξη άναυτοχού να μου χαιδεύει το πρόσωπο. Την χάζει πιά κάθε συναισθησι. Δεν ανεγνώριζα τον έαυτό μου. "Α! ναί δεν ήμουνα εγώ αυτός.

Δεν έφευγα τί επακούουθσε. "Όλα τα βλέπω σωσταίνα, ανακαταμένα, ποιά. Έκείνο που θυμάμαι μόνο, είναι πως στο πρώτο σταμάτημα του τραίνου, πετάχτηκα έξω από το βαγόνι και κατέβηκα κάτω.

Βρέθηκα ανάμεσα σε ανθρώπους και χαμάληδες φορτωμένους, που ανεβοκατέβαιναν απ' το τραίνο και πού μ' έσπρωχναν δώδε, κείδε. Τους έσπρωξα με τους άγκώνες μου δυνατά, απόσπεκτα. Βιάζομουν να φύγω από κοντά τους, λές και κάποιος με κινήσει. Μερικοί απ' αυτούς καθώς παραμέριζαν με κτυπούσαν λοξά. Ένας-δυο κάτι μουμύριζαν. "Ισως να με βρίζανε κ' όλος. Μά δεν στάθηκαν να τους άκούσω, ούτε πρόσεχα σε τίποτε.

Έβγαξα λαχαναμένους στο πρώτο καφεενόδα που βρέθηκε μπροστά μου κι' άφησα το κομμάτι μου να πέσει αποκαμωμένο σε μια καρέκλα. Απ' το μέτωπό μου, μ' όλο το κρύο πού κανε, έτρεξε ποτάμι δ ιδρώτας. Έβγαλα το μαντίλι μου και σφουγγίζοντα.

Ο σταθμάρχης σφύριξε. Η δολοχό γίνηκε μεγαλύτερη. Ένα βοήτο, ένα ακατάληπτο βοήτο συνάδανε το δρόμο της μηχανής του τραίνου. Μιά σφυρηλατία άδωκα, λίγες δυνατότερες φωνές, ένα διατεραστικό σφύριγμα της μηχανής. Η οδός του τραίνου σύσφηναν πάνω στής σιδηρέινης οράγες κ' όστερα τίποτε, τίποτε άλλο...

Εγώ έβλεπα ότι γινόταν χωρίς να καταλαβαίνω τίποτε, σαν ξένος, σαν ανδρείκελλο... Καθόμουνα βουδός στην καρέκλα μου και κάθε σκέψη είχε νεκρωθή μ'ε' στο μυαλό μου...

Και μόνο όταν πιά κάθε δρόμος είχε κοπάσει, κι' ο μικρός σταθμός ξαναβρήκε την ησυχία του, προσπάθησα να συγκεντρωθώ. Μά στάθηκε πάλι άδύνατο. Στο μυαλό μου ξεπετάχτηκαν με μιάς όλες εκείνες η σκέψεις κι' η καρδιά μου άρχισε να κτυπά δυνατά, σαν να θέλε να σπάση. Σηκώθηκα και προχώρησα στο μικρό γραφείο του σταθμού. Δεν ήσαν κανένας μέσα. Μόνο ένα μικρό παιδί. Τό ρώτησα αν ήξερε ποτέ θα περνούσε το τραίνο για την Αθήνα. Δεν ήξερε. Έβγαλα και το τοιόδοσα λέντε δροαμίες και τό παρεκάλεσα να μάθη και να μ' οη.

Γύρισα στο καφεενό. Παράγγειλα ένα καφέ κ' άναψα τσιγάρο. "Ο μικρός γύρισε σε λίγο τρέχοντας. Τραίνο θα περνούσε σε μισή ώρα. Κιτάξα το ρολόι μου. Ήταν έπταμση.

Στής δέκα χτυπούσε την πόρτα του σπιτιού της Τατιάνας.

Μ' άνοιξε η μικρή δουλίτσα τους. Βλέποντάς με έσφυγμάθηκε κι' έλασε τα λόγια της. Μοιροσε να γελάσω καθώς την κνιτρούσα. Τα μάτια της είχαν άνοιξει τόσο πολύ που κινδύνευαν να σκιστούν ή βλεφαρίδες τους. Τα χείλη της ξεκολλήτα άφηναν να χάσουν τα δόντια της, μαρτυρούμενα στής άδρας. Κι' ένα βλέμμα, Θεέ μου, ένα βλέμμα άπαιστο, βλάμκο, άποκαμωμένο. Έσπρωξα λίγο την μεσάνυχτη πόρτα και μπήκα μέσα στο χόλλ. Απ' τη ξεκολλημένη νά στέκεται βουδή, άόλητη σαν παραλημένη. Προχώρησα τότε κοντά της και κτυπώντας της έλαφα στον ώμο της έλα να πη μέσα στην δεσποινίτα Τατιάνα πως ήταν άπόλυτη ανάγκη να την δώ. Κοιμήσε το κεφάλι της χωρίς να υποψή ν' άφθρόση λέξι, και έκαμωμύοντάς πάντα να με κνιτάει με έκπνοα το ήλινο βλέμμα της, έβλεπε την έξοδόνα κ' όστερα στράφηκε και χάθηκε μ'ε' στο σπίτι. Άόρησα να περατώ πάνω-κάτω στο μαρμάρινο χόλλ. Η καρδιά μου κτυπούσε ήρεμα κανονικά, και το κεφάλι μου δεν βούζε πιά ούτε άνακατέονταν ή μ' άσκήνη με την όλη. Τά βλεπα όλα καθαρά, πιστωικά, άλλά.

Δεν πρόμενα και πολύ. Η δουλίτσα γύρισε σε λίγο και μουμύριζοντας ένα ξερό έόδοτες με πέρασε μέσα στο μικρό γραφείο μου σαλονάκι, άναβοντας προηγούμενα το φός.

Έβριξα μιά γοήσοο ματιά στο μικρόνι δωμάτιο. "Όλα ήταν εκεί. Ναι, όλα όπως τάχα άφησε χτες το πρωί. Πλησίασα στο πάνο κ' άόρησα να ξεφυλλίξω ένα δεμένο βιβλίο με νότες.

(Τό τέλος στο προσεχές)

ΠΕΡΙΔΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Κονσίνος Κονσίν, έραστής της βασιλείας Μαρίας των Μεδίκων, αναθέτει στον έμπορο των Ρινάλδων να ανακαλύψει την διαμονή της Γκιζέλλας, η οποία είναι ερωτευμένη με το νεαρό μαρκήσιο Σένκ-Μάρς που συμπαθεί κι' ο πατέρας της. Ο Ρινάλδος ανακαλύπτει τα ίχνη της Γκιζέλλας και ο Κονσίν σπεύδει εις συνάντησίν της. Ο Ιπότης Καπεστάν φθάνει στην κατάντηλη στιγμή για να σώσει την Γκιζέλλα από τους δυνάμεις του Κονσίν. Ο Κονσίν συλλαμβάνει την Γκιζέλλα, την ελευθερώνει όμως η βασίλισσα Μαρία των Μεδίκων που έρχεται μαζί με την γυναίκα του. Ο Καπεστάν σώζει τον Λουδοβίκο ΙΓ' από βέβαιο θάνατο, μα μέρα που αφηνιάσε το αλόγο του. Ο βασιλεύς εις αντίλλαγμα, του προσφέρει την υποσημασίαν του. Ο Καπεστάν υποπίπτει, αργότερα, στην δυσμένειά του βασιλέως. Μόνος και εγκατελειμμένος από όλους, ο Ιπότης εξακολουθεί ν' αναζητεί την τύχη. Σώζει τον Γκιζέλλας από μια ενέδρα και τον καλεί σε μονομαχία.]

(Η συνέχεια)

Ο Γκιζέλλας έξηγαγε το ξίφος του και το έδωσε στον Καπεστάν.

—Οχι! είπε εκείνος. Άρκει να με ακολουθήσετε.

Ο Καπεστάν άνοιξε μια πόρτα και έκαμε νευμα στον δούκα να εξέλθω. Ο Γκιζέλλας ύπηκουσε. Κατόπιν ο Ιπότης έκλεισε την πόρτα προσεκτικά. Ο δούξ ήταν κλεισμένος εντός του δωματίου άνευ εξόδου τινός ή παραθύρου. Έν τούτοις από μακριά άκούοντο αί φωναί του λαού που ζητωκραύγαζε υπέρ του βασιλέως της επομένης, του ενδόξου Γκιζέλλας.

Ο Καπεστάν έσπευσε να εξέλθω του ξενοδοχείου. Ανέπνευσε προς στιγμήν ευρεθείς έν τω υπαίθρω και έτεινε τότε αντί στην βοή, ή όποια άκούετο από παντού.

—Ενίκησα τους Παρισίους! έμψήφισα.

Ετρεξε στο κατηλίο της «Καλής Συναντήσεως» και μετά μισή ώρα ο Κογολίνος, ό όποιος έκομμάτο όνειρευόμενος ότι ο κύριός του είχε κερδίσει στα χαρτιά, ευρέθη, χωρίς περνούκα από την διασίν του, φρουρών έξωθεν της πόρτας τον Γκιζέλλας.

—Κογολίνε! του είπε ο Καπεστάν. Έπαυσα και κέρδισα. Πίσω απ' αυτή την πόρτα έχω 100 χιλιάδες σκούδων. Πρόσεξε!

—Ω! Μείνετε ήσυχοι! είπε ο Κογολίνος.

Ο Καπεστάν δέν έμεινε διά ν' άκούσθω την απάντησά του ύπηρετό του. Ίππεύσας έτρεχε πάλιν μεταβαίνων στο κατηλίο του «Μονοφθάλμου».

Ανεστάτωσε όλους και έζήτησε τους κυρίους Τουρλουπέν και Σα. Τους συνεκέντρωσε κοντά του περίεως έφοδιασμένης τραπεζής και άνεκύνωσε σ' αυτούς τά διατρέχοντα. Τους ενέδωσε στρατηγικάς σολάς και ήλθαν στον «Μέγα Έρτοκο» όπου παρέλαβαν τον Γκιζέλλας.

Όταν άνοιξε ή πόρτα ο Γκιζέλλας ένεφανίσθη

ΜΙΛΗΧΑΝΗΛ ΖΕΙΒΑΚΟ

ΓΙΖΕΛΛΑ

ΠΟΛΥΡΑΦΗΡΟ ΙΟΠΗΓΗΚΟ ΜΑΘΗΣΤΩΡΗΜΑ

—Εμπρός! διάταξε ο Καπεστάν με τόνο έπαυσιμότητας.

Έξερνήσαν. Τά πλήθη είχαν διαλυθί πιά διά να είναι έτοιμα διά την έπομένη. Έφθασαν χωρίς έπεισόδιο μέχρι της μεγάλης πόλης της Βασιλίας.

—Τις εί! άνέκραξε ο φρουρός.

—Ίπποτης του βασιλέως! απήντησε ο Καπεστάν.

—Ποιον συνοδεύεις;

—Δεσμώτη του βασιλέως!

Η πόλη ήνοιχθη και ή σιδηρά γέφυρα κατεβιδάσθη.

Ο Καπεστάν έν τω μεταξύ έλεγε χαμηλοφώνως προς τον Γκιζέλλας.

—Εμπρός, Ύψηλότετε. Σκεφθήτε ότι σήμερα δέν αξίζετε τίποτε και αύριον θ' άφίξετε πολύ. Ειρηνεύσατε με τον βασιλέα. Άφήσατέ τον να βασλεύη ήσυχως και γίνετε ό πρώτος και ισχυρότερος ευπατρίδης της Γαλλίας μετά τον βασιλέα και τον Καπετάν.

Σέ λίγο εισήρχοντο στην Βασιλλή. Τους ώδηγησαν σε μια υπόγειο αίθουσα. Ο άξιωματικός της ύπηρεσίας πλησίασε ένα φανό στο ποσόπο του Γκιζέλλας και υπεχώρησε ήμίματά πιν.

—Εννοώ! είπε στραφείς προς το Καπετάν.

Είπε μέσα αυτό το όποιο ο βασιλεύς εξέτελεσε άπόψε!

Και έσπευσε να είδοποιήσθω τον κ. δέ Νεβίλ, ό όποιος ήλθε τρέμων σχεδόν. Ύπεκλήθη πρό του Γκιζέλλας και πλησίασε στον Καπετάν.

—Είπε τρωμερό αυτό, το όποιο έγινε κύριε! είπε.

Ο Καπεστάν έκαμε χειρονομία έμφανίσουσα, ότι δέν του ήταν έπατερομμένο να κρίνη περί των αποφάσεων του βασιλέως.

—Και πού τον συνελάβατε, κύριε; ρώτησε ο Νεβίλ.

—Στον δρόμο! είπε ξηρώς ο Καπεστάν.

—Πώς! Με τέσσερης μόνον άνδρες;

—Μήπως ήταν ανάγκη να κινητοποιήσωμε λόχο δολέητρο;

Ο Νεβίλ παρατήρησε τον Καπετάν ως να έβλεπε απέναντί του τρελλό.

—Έχετε μαζί σας διαταγή; ρώτησε.

—Ίδου! είπε ο Καπεστάν έγχειρίζων περγαμνήν τυλιγμένη, την όποια έξηγαγε εκ του στήθους του.

Ο Νεβίλ την εξέτύλιξε και άρχισε ν' αναγνώσκει.

Κατά το διάστημα τούτο ο Καπεστάν έτρεμε. Διά πρώτη φορά ή συγκίνησής έκαμε τον ήρωά μας να τρέμη.

Η περγαμνή έκείνη ήταν αυτή την όποια είχε επί του τραυματίου Σεμάν. Διέταξε την φυλάκισι ενός δεσμώτου και την άπελευθέρωσι άλλου.

—Αν έν τω μεταξύ ό διοικητής είχε είδοποιήσθω περί της εξαφανίσεως της διαταγής, ό Καπεστάν θα εύρίσκετο σε κανένα υπόγειο της Βασιλίας.

Η τύχη του Καπεστάν έπαύετο την στιγμή εκείνη.

Αλλά ό διοικητής άνέγνωσε την περγαμνήν και έφερε αυτήν ύπέρ της κεφαλής του.

—Κύριε, είπε προς τον άξιωματικό, οδηγήσατε τον δεσμώτη στο κελί του.

Ο Καπεστάν άνέπνευσε.

—Και ή έγγραφή στο βιβλίό! είπε ό πρώτος δεσμοφύλαξ.

—Σιωπή κύριε! διάταξε ό διοικητής. Δέν θα γίνη έγγραφη. Και άν άγαπάτε την κεφαλή σας σιωπή! Αν άνεγνωρίσατε τον δεσμώτη, σας συμβούλευω να τον λησμονήσετε.

Δέν τον γνωρίζω! είπε τρέμων ό δεσμοφύλαξ.

—Τότε πηγαίνετε! και σιωπή!

Ο Νεβίλ πλησίασε κατόπιν τον Καπετάν.

—Η διαταγή δέν αναφέρει πώς πρέπει να φερθώ προς τον δούκα. Άλλ' αύριον θα ζητήσω διατάγας από τά άνάτορα.

—Αυτό να κάμει! είπε ο Καπεστάν. Έν τω μεταξύ σας συμβούλευω να φερθήτε προς αιδώς.

—Τόν ως πρόκλητα έξ αίματος.

—Αυτή ήταν και ή δική μου γνώμη... Άλλ' ή βασιλική διαταγή κάμνει λόγο και περί άλλου καταβίου, τον όποιο πρέπει να σας παραδώσω... Άλλ' έν τω δνομά του...

—Και έγώ το ίδιο!

—Τότε; Πώς θα κάμωμε;

—Ο βασιλεύς μου είπε απλώς, ότι πρέπει να έρετε τον αριθμό 41 του Πόργου του Θόρου.

—Αι άνεκράξε ό Νεβίλ κρινών τά μέλη.

—Εννοώ.

—Είπατε; έπαινεσε ό δεσμώτης.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Μείνετε ήσυχοι.

—Θέλετε να σας δώσω καμιά έπαύση άνδρες;

—Τι έννοείτε; είπε ό Καπεστάν άκούωντας.

—Όχι! ο βασιλεύς θέλει ν' άφίξει. Άλλ' αυτό εινε ύψηλ πολιτική, ναι, μα πει όμως να προσέχετε πολύ...

—Οχι, Ύψηλότετε, είπε ό Καπεστάν, ό όποιος αιδώθηκε ελγος στον τόνο της φωνής εκείνης.

—Μάθετέ το. Έτοίμαζα το τεμάχιο αυτό σιδήρου.

Ο Καπεστάν μόλις διέκρινε κάτι δξύ και λάμπον στα χέρια του δεσμώτου.

—Και γνωρίζετε σε τί προορίζα το σίδερο αυτό, στο όποιο έδωκα σχήμα έγχειριδίου;

—Οχι, Ύψηλότετε...

—Θι έφρονέμην.

—Πώς;

—Ναι... Κύριε άξιωματικέ είσθε ευπατρίδης; Είσατε άνηγής; Έχετε καρδιά υπό την στολή σας; Θα γνωρίζετε τί με θέλει ό βασιλεύς! Πρώτα να επανέλθω στην Βασιλλή;...

Δεν άπαύατε;... Τότε να ήπτε στον βασιλέα, ότι δέν θνήσκει να του παρουσιάσετε παρά ένα πτώμα.

Ο δεσμώτης έκαμε ταχεία κίνησι φέρον τον έγχειριδιο προς το στήθος του, άλλ' ό Καπεστάν τον σταμάτησε, ψιθυρίζων συγχρόνως.

—Ύψηλότετε, είσατε ελευθερός...

Τρωμερή φωνή έξηλθε από το στόματός του δεσμώτου. Παρήτησε τον Καπετάν.

—Είσατε τρελλός κύριε;

—Απομακρυνθήτε! διάταξε ό Καπεστάν προς άνδρες του.

—Ελευθερός! ετραύλισε ό δεσμώτης.

—Χαίρετε Ύψηλότετε! είπε ό Καπεστάν. Είσατε ελευθερός. Άλλ' έχω να σας προσφέρω μια λέξη. Μη καταχρασθήτε της ελευθερίας αυτής. Συγκρατήσατε την νεότητά, την απειρία και την δυστυχία των βασιλέως Λουδοβίκου. Ο Ιπότης Καπεστάν, ό όποιος σας άποδίδει την ελευθερία, σας συμβούλευει τούτο. Είσατε συνδυαίη προς την καρδιά και όχι προς την ελευθερία. Χαίρετε!

Και ό Καπεστάν άπεμακρύνθη ταχέως ψιθυρίζων...

—Ο δούστιχς Κονδέ! Η φυλάκισις του εξαπένεσε το λογικό!

Ο δεσμώτης έμεινε προς στιγμήν άκίνητος και άποπνέων. Κατόπιν έκινήθη ταχέως προς μια διέξοδο.

—Την κόρη μου! είπε. Άς δώ την Γκιζέλλα πάλιν.

Και έτρεξε προς την όδω Μπαρξ.

XXXVII

Η ΕΠΑΥΡΙΟΝ

Την ήμέρα της έπομένης, της όποιας θα άνηρνούσε τάς φάσεις, ό Καπεστάν διήλθε εις Παρισίους. Προς το έσπέρας εύρίσκετο στο ξενοδοχείον της «Καλής Συναντήσεως».

Αόριστος συγκίνησις τον κατείχε την ώρα εκείνη.

Καθ' όλη την ήμέρα μια άόριστος φωνή του έλεγε, ότι το τέλος των περιπετειών του πλησίαζε. Αισθάνετο, ότι δέν ήταν πιά μακριά της τύχης. Έν τούτοις ουδεμία ύπηρεζε ένδειξις προς τούτο. Η καρδιά ένίοτε δναιεύετα...

Επηρεαζόμενος με τά ένδιματά του επί της κλίσης παρακλόνει με βλέμμα ορεμβόδες την έργασια μιας άράχνης που έπλεκε τον ιστό της σε μια γωνιά της οροφής. Κατόπιν έντάλξη διά ν' αποδώσθω την μελαγχολία και έκάλυψε τον Κογολίνο.

—Στρέψε το τραπέζι. Βάλε και μια φιάλη Σωμώ!

Ο Κογολίνος σιωπηλός και σκανθρωπός, παύσας την συνήθειά του, άρχισε να έκτελθω την διαταγή του κυρίου του.

—Διατί κλαίεις; είπε ό Καπεστάν. Θέλω να γελώ!

Ο Κογολίνος κάγχασε, σε τρόπο ώστε φαινόταν, ότι κλαίει.

—Τι έχεις λοιπόν; άνέκραξε όργισθείς στο τέλος ο Καπεστάν.

—Ηλιζα, κύριε, να μη δειτνήσετε άπόψε.

—Πώς άρχισε;

—Αν να οικονομήσωμε το τελευταίο μας σκούδο...

—Είμαι άλήθεια; Τό τελευταίο;

—Εξοδεύατε τά άλλα διά τους ήθοποιούς, οι όποιοι έλαβαν μέρος στην κωμωδία, από την όποια δέν ένόησα τίποτε. Ο Τουρλουπέν μόνος έκαμε ένδεκα ποτέλες...

—Ο Καπεστάν γέλασε.

—Γέλατε, κύριε... είπε με τόνο παραπόμου ο Κογολίνος.

—Γέλω!

—Αλλά δέν υπάρχει λόγος να γελάτε.

—Αν ήμε! Δέν παρατήρησα λοιπόν έως τώρα ότι δους φορές το δαλάντι μας άδειά-

ζει ή τύχη αναλαμβάνει να το γεμίσει;

Ο Κογολίνος δέν απήντησε. Μετά μια ώρα όμως ένθ' ο κύριός του έκομμάτο, έξηλθε κουφίως του ξενοδοχείου.

Διευθύνετο προς το σπίτι του βοτανολόγου της Γεφύρας.

—Άς επανέλθωμε ήδη στα σοβαρά γεγονότα της ήμέρας.

Στο μέγαρο του Κονσίν ή μεγάλη πόλη είναι κλειστή και αί αίθουσα κενά.

Ομοιάζει περισσότερο με φρούριο.

Ο Ρινάλδος και ό Λουβινάκ, οι μόνοι ύπολειπόμενοι από τους άρχηγους των δολοφόνων του Κονσίν, περιφέρονται με τους άνδρες τους στας κλίμακας.

Η Έλεονώρα Γαλιγιά στο παράθυρο του δωματίου της σκέπτεται με το μέτωπο συνοφρυωμένο.

—Αν ό δούξ Γκιζέλλας επτύχη σήμερα, ό Κονσίν έχάνη!

Ελπίζει έν τούτοις άκόμη. Διακόσιαι εύπατρίδες, εξαγορασθέντες διά χρημάτων ή δι' ύποσχέσεων, άνήκουν σ' αυτήν.

Δέκα άξιωματικοί της φρουράς του Λούδρου είναι δικοί της. Όταν θέλσθω, ή βασιλική Μεγαλειότης πάψει, αφήνοντας τόπο στον Κονσίν.

Τό πλήθος όμως διαβαίνει από κάτω ένοπλο και άπειλητικό.

—Θάνατος στους ληστές! Θάνατος στον Κονσίν! Στη φωτιά ή Έλεονώρα Γαλιγιά.

Η Έλεονώρα στενάδουσα άποστρέφει το βλέμμα από το παράθυρο. Άλλά βλέπει απέναντί της την μορφή του Μπελφεγκό.

—Ο Μπελφεγκό! άνέκραξε.

ΕΒΔΟΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Δ Ε Η Σ Η

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΜΟΥ

B. I. ΠΟΜΟΝΗΣ

ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

M N. K.

ΜΑΡΙΚΑ Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ

ΠΥΡΡΟΣ ΚΑΤΣΟΥΛΗΣ

ΟΙ ΑΓΓΕΛΟΙ

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» δικαιούται να ζητήσει δι' επιστολής απευθυνόμενης εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «εἰς τὸν ἰατρόν», ολάνθιποτε ἰατρικὴν συμβουλὴν.

Παρακαλεῖται ὅμως διὰ νὰ εἶναι σαφέστερος καὶ νὰ μὴ χρονοτριβῶμεν εἰς ἐρωταποκρίσεις, νὰ περιγράφῃ λεπτομερῶς τὰς ἐκδηλώσεις (συμπτώματα) τοῦ νοσήματός του, τὸ χρονικὸν διάστημα τῆς ἐμφανιστέως τῶν, τὸ εἶδος τῆς θεραπείας ὅπου ἔλαβε καὶ ἐὰν προηγήθησαν ἄλλα νοσήματα.

Προσέτι νὰ σημειῖ τὴν ἡλικίαν του, ἐὰν εἶναι ἑγγαμιος ἢ ὄχι, τὸ ἐπάγγελμά του καὶ ἐὰν κάμῃ κατάχρησιν οἰνοπνευματωδῶν ποτῶν.

Γέρωντα. Ἐνταῦθα.—Ὁ μόνος ἀποτελεσματικὸς, ἀνάνητος, ἀπλὸς καὶ ταχὺς τρόπος θεραπείας εἶναι, ὅπως ὁ ἰατρός σας σὰς συνέβουλε, δι' ἀραιώσεως τοῦ ἡμῆος διὰ καὶ θεωρεῖται ἀπὸ πολλοὺς ἀχρηστον. Ἀλλ' ἀφοῦ προκαταβολικῶς ἐκδηλοῦτε ἀνησυχίαν καὶ τρυφερότητα, ἀναγκάζομεθα νὰ παρίδωμεν τὴν συντομωτέραν ὁδὸν καὶ νὰ σὰς υποδείξωμεν τὴν προοίσιαν διαστολὴν διὰ λαβίδος μετὰ τρία σκέλη, ὑπὸ τὸν δρόν νὰ ἐπαναληφθῇ πολὺ κατὰ περιόδους καὶ νὰ γίνεταί βραδέως ἡ μὴ προκαλῇ οἰδήσεις. Ἡ διὰ φαρμάκων θεραπεία ἀστοχεῖ. Μὴ ἀμελήτε νὰ ἐξετάσητε τὰ ὄρα σας ἐὰν ἐνέχουσιν σάκχαρον πρὸς συσχέτισιν μετὰ τῆς παθῆσός σας. Ἐπὶ τῇ ἐνκαιρίᾳ ἐπιτρέψατε νὰ σὰς ὑπενθυμίσω δι' ἐὰν πρὸς τὸ παρὸν προσπαθῆτε νὰ ὑπερβῶμεν τὴν ἐπεμβασιν, τῆς ὁποίας ὁ ἱεὺς σκοπὸς—χοίρων ἐξ ἰδίων καὶ τῆς αὐτῆς ἡλικίας μετὰ διὰς—δὲν εἶναι ἄξιος περιφρονήσεως, ἀργότερον δυνατὸν ἢ στένωσις ν' αὐθιγῇ ἐπιπλοῦν καὶ νὰ ἀναγκασθῇτε ἐκὼν ἄκων νὰ τὴν ὑποσχεθῆτε. Πλὴν θὰ διαφέρῃ κατὰ πρῶτον ὅσον ὁ λόγος τῆς ἐπεμβάσεως ἐν συγκρίσει μετὰ τὸν ὑπερχρονισμὸν τῆς σήμερον.

Ἐκείνην. Ἀλεξάνδρειαν.—Πολλὰς συγχρόνως ἐρωτήσεις υποβάλλετε, ἀλλὰ ἀφοῦ προέρχονται ἐξ ἀντιπροσώπων τοῦ ὁμοῦ φίλου, ὑποκλινόμεθα. Ποῦναι νὰ εἶναι εὐπαιδευτοὶ καὶ ἐξερχημένοι καὶ διὰ ν' ἀντιληφθῇ αὐτὴν μετὰ μόνον διατυλωθέντα. Εἶναι ὡς ἂν εἴποιτε παρεμποδίζετα ἢ ἐγκαταλείπει ἐν περιπτώσει μεγάλῃς διαστολῆς, ἀλλ' αὕτη προϋποθέτει προηγουμένους τοκετοὺς, ἀποβολὰς κ.τ.λ. ἅπανα δὲν ὑπέστητε. Ἐπειδὴ δὲ εὐρίσκατε σήμερον ἐν πλῆρει τάξει, τὸ αἶμα ν' ἀποδοθῇ ἄλλοι. Αἱ ἐσωτερικαὶ πλῆξεις νὰ γίνονται μόνον ὅταν ὑπάρχῃ ἐκκοπὴ ὑγρῶν. Ἡ ἐξασφάλισις τῶν στοιχείων ποὺ σχηματίζουν αἱ πόροι τῆς μήτης ἐπείχετα βραδέως δι' ἐπαλείψεων μετὰ οὐχὺ καὶ ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος νὰ καθιστοῦνται. Τὸ χλιαρὸ νερὸ εἶναι προτιμότερον διὰ τὸ πρόσποιν. Ἡ ἀπόσπασις τῶν τριγῶν δὲν βλάπτει τὴν δρασιν, ἀλλ' ἀμυβᾷ τὴν ἐκκαταστάσιν τῆς φιλανθρωπίας σας. Ἡ χρονία μονόπλευρος καταρροὴ προέχεται ἐξ ἀνωμαλίας τῆς δεξιᾶς κοιλότητος. Ὄθεν, νὰ συμβουλευθῇτε εἰδικὸν ἰατρόν, ν' ἀραιώσῃ τὸ ἐμπόδιον καὶ ν' ἀπαλλάγῃτε ἐξ αὐτῆς. Ὄθεν μὲσον ὠρελεῖ πρὸς σκληροῦν. Ὅσον ἀφορᾷ τοῖς πόνους, ἐφ' ὅσον δὲν ἔχετε πυρετόν, ὅχι, ἀποχρεμίζετε κτλ., ὑποθέτω δι' εἶναι μᾶλλον ὑγιεινὸν, ὅπως καὶ ὁ ἰατρός σας ἐξασφάλισεν καὶ δὲν προέχονται ἐκ τῶν κατὰ βάθος δογμάτων. Ἐπομένως ἐντοίμει μετὰ alcohol camphré ἢ ἐπαλείψετε δάμματος ἰωδίου ἀνακαυφύοντα. Ἀλλοτε, ἀφοῦ ἐκ πείρας τὸ γνωρίζετε, ὁμολογεῖτε νὰ ἐκκαταστήτε, διὰ νὰ μὴ δίδετε ἀπορροήν.

Χινικίσαν. Κέρκυραν.—Διὰ νὰ παύσῃ ἡ τριχορροία καὶ νὰ ἐνδυναμωθῶσιν αἱ ἐνταπνεύσεις, νὰ ἐπιτρέψετε δις τῆς ἐβδομάδος τὸ τριχορροῦν τῆς κεφαλῆς μετὰ διάλυσιν δάμματος ἰωδίου εἰς καθαρὸν οἰνόπνευμα 1 ποτῶν 10, τὰς δὲ λοιπὰς ἡμέρας ἐντοίμει μετὰ: Chlorhydrate de pilocarpine 0.25 Formol dix (10) gouttes. Alcohol rectifié 20.0. Glycérine 20.0. Eau de Cologne 125.0.

Χοῆς ἐξωτερικῇ. Ἀργότερον ν' ἀντικατασταθῇ δι' ἄλλου φαρμάκου, περιέχοντος θεῖον. Μὴ λησμονεῖτε νὰ λούσθε μετὰ χλιαρὸ νερὸ καὶ σάπωνα μετ' ἐκείστην περιποίησιν τὸν μαλίστων σας ὑπὸ τοῦ κοινῆς, ἵνα ἀπαλλάττεσθε

νέων μολύνσεων.

Λιλίαν. Χανιά.—Μοῦ γράφετε δι' ἐπὶ πέντε μῆνας ἔχετε ὀλίγον πυρετόν καὶ μοῦ ζητεῖτε τὴν γνώμην μου ὡς πρὸς τὸν τρόπον τῆς θεραπείας. Μετὰ μόνον τὴν πληροφορίαν αὐτὴν ἀδυνατῶ νὰ διαγνώσω τὸ αἷμα καὶ νὰ ἐντοπίσω τὴν πάθσην σας, διότι ἀκόμη δὲν ἀπέκτησα τὴν δύναμιν νὰ μαντεύω. Δώσατέ μου περισσότερὰς ἐξηγήσεις, περιγράψατε τὰς ἄλλας παρεμβαλλόμενας ἐνοχλήσεις σας καὶ εἴμαι πρόθυμος νὰ σὰς φανῶ χρήσιμος.

Ντόλλυν. Μιτυλήνην.—Εἰς τὴν ἡλικίαν σας, τῶν 20 ἐτῶν, τὸ φυσιολογικὸν βάρος τοῦ σώματος κυμαίνεται περὶ τὰ 60 κιλά μετὰ 1.67. Τὰ θεραπευτικὰ μέσα ἐξαρτῶνται ἐκ τῆς πληθωρικῆς ἢ ἀναμικῆς μορφῆς τοῦ σώματος, προσέτι ἐκ τοῦ προκαλοῦντος αἰτίου, ἐκ τῆς διαταραχῆς τῆς λειτουργίας τῶν ἀδένων, τῶν πνευμόνων, κτλ. καὶ ἐκ τῶν συναρχουσῶν ἐπιπλοῶν ἄλλων ἀσθενειῶν. Νὰ λαμβάνετε τὴν προῖαν ἐπὶ δέκα ἡμέρας ἐκάστου μηνὸς ἐν κοιλίᾳ τοῦ καφῆ ἑλαιοῦ Carlsbad ἐντὸς ἡμισέως ποτηρίου χλιαροῦ ὕδατος. Ἐπίσης συνιστᾶται δις τῆς ἐβδομάδος ἐπιδόρωσις ἐπὶ ἡμισίαν ὥραν εἰς θερμὸν λουτρόν (χαμὰ μὴ), ἥτις νὰ παρακολουθῇται ἀπὸ μεθοδικὴν μασαὶ καὶ ψυχρολουσίαν. Ὁ καθημερινὸς περίπατος χωρὶς νὰ κοράζεσθε, ἢ γυμναστικὴ τοῦ δοματίου καὶ ὁ χορὸς ὠφελοῦται. Τὰ θαλάσσια λουτρά δὲν παχύνουσι. Ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος νὰ ἐνδύσθε τὴν ἰδίαν ὥραν μετὰ τὰ αὐτὰ ἐνδύματα, διὰ νὰ συγκρίνετε τὴν διαφορὰν ἥτις πρέπει νὰ γίνεταί βραδέως καὶ νὰ μὴ ὑπερβαίῃ τὸ κίλιν, διὰ νὰ μὴ βλάπτεται ἡ ὑγεία σας. Βάσις τῆς διαίτης εἶναι νὰ μὴ τρώγετε πολὺ καὶ κυρίως λιπαρά, σακχαρώδη, ἀμυλᾶ, οἱ νοσηνισματῶδη.

Ο ΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Γ. Γουλιέλμην. Κέρκυραν. Ἐπιταγὴν σας ἐλήφθη καὶ τὰ βιβλία ἀποστέλλονται. Ν. Ρεπάνην. Πλωμάριον καὶ Πολύλιαν. Πρέβεζαν. Χρήματα ἐλήφθησαν. Βιβλία ἀποστέλλονται. Τὰ «Μαρμαίνα Κρίνα», βιβλιοπωλικὴ ἔκδοσις, τιμῶνται δοχ. 15.—Α. Μιχαλάκη. Γρεβενά. «Ὅλα τὰ προηγουμένα φύλλα τῆς «Εβδομάδος» ὑπάρχουν, τιμῶμεν 2.50 δοχ. ἕκαστον.—Β. Παπακροκόπουλον. Πάτρας. Τὸ βιβλίον «Ἀπαιτήσεις» ὑπάρχει καὶ δόνασθε νὰ τὸ προμηθευθῇτε.—Μ. Παπαδόπουλον. Καστορίαν. Οἱ ὀκτὼ τόμοι ὑπάρχουν καὶ δόνασθε νὰ τοὺς ἀποκτήσετε ἐμβάζων 5 δοχ. δι' ἕκαστον.—Η. Ἀλεξόπουλον. Λαμία. Ὁ Γάμος τῆς Λίτσας ὑπάρχει. Διὰ τὸ ἄλλο ζήτημα δὲν γνωρίζομεν ἀκόμη.—Α. Κουρκάκη. Ρέθυμον. Οἱ ὀκτὼ τόμοι καὶ «Παλῆς ἀγάπης» ἀποστέλλονται.—Κ. Οἰκονόμου. Θεσσαλονίκη. Διὰ τὰ βιβλία δὲν ἀπαιτοῦνται δελτία. Ἀποστέλλετε 5 δοχ. δι' ἕκαστον.—Γ. Ἀλλοιμόνον. Σπάρτην. Διὰ τὰ βιβλία τοῦ Μάου. Τουαίν εἰς ἀγγλικὴν ἔκδοσιν, ἀπευθυνθῆτε εἰς τὸ διεθνὲς βιβλιοπωλεῖον «Εὐλενθεροῦδαν», Πλατεία Συντάγματος. Ἀθήναι.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΩΝ
Ε. Μητσόπουλον. Πάτρας. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνεργείας σας. Αἱ ἀνταποκρίσεις σας δὲν ἐλήφθησαν. Ὅς σὰς δεχθώμεν μετὰ μεγάλῃν εὐχαρίστησιν 2—4 μ.μ.—Β. Παπαγεωργίου. Ἐλάτεια. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνεργείας σας. Προέβηκατε εἰς τὰς δεύσας συστάσεις. Ἀναφέρατε καὶ ἀποτελέσματα. Δελτίον ἐστάλη.—Ι. Πάλλαν. Θεσσαλονίκη. Σ. Καζάνην. Κέρκυραν. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνεργείας σας.—Ν. Παλτίδην. Δράμαν. Β. Δελήγη. Ἄννην. Νεάπολιν.—Βοῖν. Δελτίον ἐστάλη. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς.—Α. Τάγαρον. Κάτω-Φυγαλείαν. Συνεστήσαμεν τὰ δέοντα. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς δι' ἐνεργείας σας.—Κ. Λογοϊστατάκη. Νεάπολιν. (Κρήτης). Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Σὰς ἐστάλησαν σχετικαὶ ὁδηγίαι μετὰ τοῦ δελτίου. Ἀναμένομεν εὐχάριστα ἀποτελέσματα ἐνεργειῶν σας.—Γ. Γκωργόν. Γρεβενά. Δὲν γνωρίζομεν τί ἐννοεῖτε λέγων «ἀνέον περὶ πτερόν». Ἐξηγήσατέ μας. Εὐχαριστοῦμεν θερμῶς. Αἱ ἀνταποκρίσεις τῶν κ.κ. ἀνταποκριτῶν καὶ δέον νὰ εἶναι εὐανάγνωστοι καὶ ἰδιαίτερος ὅσον ἀφορᾷ τὰ χρεῖα ὀνόματα, καὶ γραμμένα ἐπὶ ἰδιαίτερου φύλλου χαρτοῦ.

ΚΑΛΕΦΟΥΤ

Υγιεῖς καὶ ἀσθενεῖς προσέξτε!

Τὸ «ΚΑΛΕΦΟΥΤ» ἄναμνισται λατὰ στοιχεῖα τοῦ ὁργανισμοῦ. ΣΤΑ τὰς δυνάμεις καὶ τὴν ἐνέργειαν τῆς λειτουργίας τῶν ὁργάνων. ΠΡΟΚΛΕΙΝΕΙ τὸν ὁργανισμὸν ἀπὸ τῶν ἐνοχλήσεων καὶ ἀσθενειῶν, ἀδυνατίαν, ἐκκαταστάσεις, πόνους, κτλ.

Κατόπιν τῆς θεραπείας μετὰ τὸ «ΚΑΛΕΦΟΥΤ», ἐξολεσθῶσι τὰς ἀσθενείας, αἱ ἀδυνατίαι, ἡ ἀσθενὴς ἢ ὁ ἀδύνατος ἀνακαταστήσει τὴν ὑγείαν.

Τὸ φάρμακον τοῦτο εἶναι τὸν ὁργανισμὸν ἐν τῇ ἐκκαταστάσει καὶ τὴν ἀδυνατίᾳ. Λοιδοῦν, Βρυξελλῶν, Φωκίας, κτλ. Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ πληροφορηθῶνται γὰρ τὸ φάρμακον εἰς τὴν ἀδυνατίαν καὶ νὰ λάβωσιν

ΔΩΡΕΑΝ

τὸ εἰδικὸν ἐπιστημονικὸν βιβλίον, ἡ ποῦν δίδονται ὅλα αἱ σχετικαὶ πληροφορίες. Ὅς λάβωσιν ΔΩΡΕΑΝ τὸ βιβλίον, νὰ γράμμεν μετὰ τὸν τίτλον ΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΝΗΣΙΣ.

Ζητήσατε τὸ βιβλίον ΔΩΡΕΑΝ εἰς τὴν ἐξῆς διεύθυνσιν: ΠΑΥΛΟΝ Δ. ΠΕΡΟΓΛΟΥ, ὁδὸς τῆς 11, Ἀθήναι, Γραφ. 15.

133

ENO'S FRUIT SALT

Χώρα

χρησιμοποιεῖτε εὐρύτατα τὴν ἐπιστημονικὴν ἐντοίμειαν

SLOAN'S

ΠΟΡΣΕΔΕΣ

ἥτις εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον καὶ διὰ τὴν ἀραιώσιν πάσης

ΓΩΣΕΩΣ. Σὰς ἀπαλλάττετε καὶ ἐνὸς ἡμέρας ρευματισμῶν, αλγίων, νευραλγίων, σπασμῶν, γάτων. Πρέπει νὰ ὑπάρξῃ

κάθε σπῆν. Ἡ παγκόσμιος φήμη καὶ ἡ παμμεγίστη καλλιέργεια τοῦ εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἐπιστημονικῆς

νικῆς τοῦ αἵματος.

Η ΔΟΚΙΜΗ ΠΕΡΙΕΧΕΙ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ

COK-CO-RI-KO!

Cok-co-ri-ko!... Le jour qui point. N'oubliez point!... Cok-co-ri-ko!... Un peu d'Eno Dans un peu d'eau. Cok-co-ri-ko!... C'est le secret de la santé Du bien-être et de la beauté. Cok-co-ri-ko!...

133

ENO'S FRUIT SALT

Χώρα

χρησιμοποιεῖτε εὐρύτατα τὴν ἐπιστημονικὴν ἐντοίμειαν

ἥτις εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον καὶ διὰ τὴν ἀραιώσιν πάσης

ΓΩΣΕΩΣ. Σὰς ἀπαλλάττετε καὶ ἐνὸς ἡμέρας ρευματισμῶν, αλγίων, νευραλγίων, σπασμῶν, γάτων. Πρέπει νὰ ὑπάρξῃ

κάθε σπῆν. Ἡ παγκόσμιος φήμη καὶ ἡ παμμεγίστη καλλιέργεια τοῦ εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἐπιστημονικῆς

νικῆς τοῦ αἵματος.

Η ΔΟΚΙΜΗ ΠΕΡΙΕΧΕΙ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ

Χώρα

χρησιμοποιεῖτε εὐρύτατα τὴν ἐπιστημονικὴν ἐντοίμειαν

ἥτις εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον καὶ διὰ τὴν ἀραιώσιν πάσης

ΓΩΣΕΩΣ. Σὰς ἀπαλλάττετε καὶ ἐνὸς ἡμέρας ρευματισμῶν, αλγίων, νευραλγίων, σπασμῶν, γάτων. Πρέπει νὰ ὑπάρξῃ

κάθε σπῆν. Ἡ παγκόσμιος φήμη καὶ ἡ παμμεγίστη καλλιέργεια τοῦ εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἐπιστημονικῆς

νικῆς τοῦ αἵματος.

Η ΔΟΚΙΜΗ ΠΕΡΙΕΧΕΙ

ΜΠΑΚΑΚΟΥ ΟΜΟΝΟΙΑ

Χώρα

χρησιμοποιεῖτε εὐρύτατα τὴν ἐπιστημονικὴν ἐντοίμειαν

ἥτις εἶναι τὸ ἀσφαλέστερον καὶ διὰ τὴν ἀραιώσιν πάσης

ΓΩΣΕΩΣ. Σὰς ἀπαλλάττετε καὶ ἐνὸς ἡμέρας ρευματισμῶν, αλγίων, νευραλγίων, σπασμῶν, γάτων. Πρέπει νὰ ὑπάρξῃ

κάθε σπῆν. Ἡ παγκόσμιος φήμη καὶ ἡ παμμεγίστη καλλιέργεια τοῦ εἶναι ἀπόδειξις τῆς ἐπιστημονικῆς

ΤΡΕΠΑΡΣΟΛ

(εἰς δισκία χάπια) Εἰδικὸν Γαλλικὸν φάρμακον κατὰ τῆς Συφιλίδος. Ἐγκεκριμένον παρὰ τοῦ Ἱατροσυνοδίου τῆς Ἑλλάδος καὶ τῆς Φαρμ. Σχολῆς Πανεπιστημίου Παρισίων. Ἀντιπρόσωποι. Υἱοὶ Κ. ΦΩΤΙΑΔΗ Σ^α Πειραιᾶ Ἐπιστημονικαὶ ὁδηγίαι παρὰ Συφιλολόγῳ κ. Φωτίῳ Μοσχούλᾳ, Αθήναι, Ὁδὸς Πειραιῶς 8, ἐπίσης καὶ εἰς τὸ Ἱατρεῖον ὁδὸς Χαρ. Τρικούπη 14.

Η

ΑΙΜΟΚΛΕΤΝΗ

Εἶναι ἀπαραίτητος δι' ὅλους τὰς Κας καὶ Αἰδας αἱ ὁποῖαι ὑποφέρουν ἐνεκατῆς ἀταξίας τῆς περιόδου τῶν. Καθησυχάζει ἀμέσως τοὺς πόνους καὶ κανονίζει τελείως τὰ χρονικὰ διαστήματα ποὺ ἀπαιτοῦνται.

ΥΣΤΑΝ

(ΚΑΨΟΥΛΕΣ) Τὸ νέον Γαλλικὸν Φάρμακον θεραπεύει τὴν χρονίαν κυστίτιδα καὶ τὴν βλεννορροίαν

GERMANIKON

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟΝ

“Concert,” ἀποδίδει εἰς ἀκράντιστον ἐντασιν καὶ διαύγειαν καὶ στοιχεῖται λιγότερα ἀπ' ὅτι ἕνας καλὸς φωνογράφος. Τὸ ραδιοφώνον “Concert,” εἶναι ὁ ἀπαραίτητος σύντροφος κάθε σπιτιοῦ.

Παλειταί Γραφείον Π. Τσαγκάρη Ἀθήναι Λέκκα 21 α

ΜΙΑ ΚΑΤΑΠΑΛΗΚΤΙΚΗ ΑΛΛΑΓΗ

Θὰ μείνετε ἐκπληκτοὶ καὶ κατενθουσιασμένῃ μετὰ τὴν

ΡΟΔΑΛΙΝΗ ΧΙΟΝΑ

οὐδέποτε ἔχετε δοκιμάσῃ ἄλλο τι τὸ ὁποῖον νὰ λευκαίνει καὶ νὰ καθιστᾷ τὸ

δέρμα σας τόσο ἀπαλὸν καὶ δροσερόν.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ τὸν συμβουλὴ.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ τὸν συμβουλὴ.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ τὸν συμβουλὴ.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ τὸν συμβουλὴ.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ τὸν συμβουλὴ.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ τὸν συμβουλὴ.

Εἰς κάθε δοχεῖον ὑπάρχει ἡ ἐπιστημονικὴ τὸν συμβουλὴ.

Ο ΚΑΦΕΣ ΧΑΓΚ

είναι γνήσιος Καφές ΜΟΚΚΑΣ
άνωτέρας ποιότητος, από τον
όποιον έχει αφαιρεθῇ ἡ καφεΐνη.